

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Σοσιαλιστική Εργατική Εφημερίδα

Σ' αυτο το φυλλο

Καλοδεχουμενοι οι ξενοι
εργατες και φοιτητες
σελ.6-7

Οι αλλαγες
στην
εργατικη
ταξη
σελ.4

Τσετσενια: Πολεμος
για το πετρελαιο
σελ. 12

ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

ΚΑΙΡΟΣ ΝΑ ΦΥΓΕΙ

Κυβερνηση και εργοδοτες εχουν εξαπολυσει την πιο αγρια και συντονισμενη επιθεση εναντιον της εργατικης ταξης και των καταχτησεων της, των τελευταιων δεκαετιων.

Προσπαθουν να βαλουν χειρι στην ΑΤΑ, να παγωσουν τις συμβασεις, να παραβιασουν τη συμφωνια για το ωραριο και τωρα ερχονται να καταργησουν και το δικαιοωμα στην απεργια. Καταθεσαν στη βουλη νομοσχεδιο που απαγορευει την απεργια σε υπηρεσιες που τις χαρακτηριζουν «ουσιωδεις», οπως στο δημοσιο, ημικρατικο τομεα και αλλου.

Το θρασος τους δεν περιγραφεται. Η δικαιολογια που επικαλειται η κυβερνηση ειναι οχι μονο γελοια αλλα προσβαλλει και τη νοημοσυνη μας. Το κανουν λενε για να «εκσυχρονισουν την εργατικη νομοθεσια και να εξαλειψουν καταλοιπα της αποικιοκρατικης νομοθεσιας». Μας δουλευουν πατοκορφα. Θελουν να μας γυρισουν πισω στην εποχη της αποικιοκρατιας που απαγορευονταν οι απεργιες και συλλαβονταν και φυλακιζονταν συνδικαλιστες εργατες, ταχα για να εξαλυψουν καταλοιπα της αποικιοκρατιας. Αυτη η κυβερνηση εχασε οχι μονο τη ψυχραιμια της αλλα και τη φαντασια της.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 3

Ενα ακομα θυμα της ταξικης κοινωνιας

Η νεαρη Γεωργια Μακεδονα γνωρισε απο πολυ νωρις τη φτωχεια και την εξαθλιωση οπως τη ζουν και πολλοι αλλοι πισω απο την βιτρινα της «ευημερουςας» ελληνοκυπριακης κοινωνιας. Αναζητωντας το ονειρο οπως καθε νεολαιος βρηκε τον πονο και την εγκαταληψη.

Εγκαταλειμενη απο τους γονεις και τον αρραβωνιαστικο της αποκτησε μωρο στα 15 της και το γραφειο «ευημερίας» θελει να της το παρει με τη διακαιολογια οτι ειναι ανηλικη και φτωχη για να προσφερει «γονικη φροντιδα» στο βρεφος. Οι παπουδες της με τους οποιους ζει τα τελευταια χρονια ειναι και αυτοι φτωχοι και ζουν σε αθλιες συνθηκες.

Το γραφειο «ευημερίας» θεωρει

τις συνθηκες ζωης της Γεωργιας αθλιες και την ιδια ανικανη να μεγαλωσει το μωρο αλλα αντι να φροντισει να τη βοηθησει να βελτιωσει τις συνθηκες που ζει και να μεγαλωσει το μωρο της οπως η ιδια ζητα, προτιμα να της το παρει και να το δωσει αλλου. Βεβαια αυτη ειναι η πιο φτηνη λυση για το γραφειο, αδιαφορο αν ειναι και η πιο απανθρωπη. Στο καπιταλισμο αυτο που μετρα πανω απ' ολα ειναι το κοστος και οχι τα αισθηματα και οι επιθυμιες των ανθρωπων.

Οι υποκριτικες δηλωσεις για την «ερωτη» της μητροτητας φαινονται οτι ισχυουν μονο οταν αυτη ειναι μεσα στα πλαισια του γαμου και της αστικης ηθικης. Οταν αφορα μια ανηλικη ανυπαντρη μητερα τοτε μεταρεπεται σε κολαση.

Αν η Γεωργια ή ο παπους της ηταν πλουσιοι οχι μονο δεν θα εφταναν

ποτε στα Μ.Μ.Ε. ολα αυτα, αλλα και κανενας δεν θα σκεφτονταν να της παρει το παιδι.

Η υποκρισια των υπευθυνων του γραφειου «ευημερίας» το μονο που καταφερε να κανει ειναι να χειροτερευει το προβλημα της Γεωργιας και να προσθεσει την προσβολη στο πονο. Δεν ειναι τυχαιο που αυτο το γραφειο συγκεντρωνει την αντιπαθεια των περισσοτερων απο οσους ερχονται σε επαφη μαζι του. Στη πραγματικοτητα αυτο που κανουν αυτες οι υπηρεσιες δεν ειναι να δινουν φροντιδα στους δυστυχισμενους αλλα να δικαιολογουν τη δυστυχια ριχνωντας την ευθυνη γι' αυτην στα ιδια τα θυματα της δυστυχιας. Φταινε οι ασυνειδητοι γονεις, μας λενε, οι τεμπεληδες συζυγοι, οι δυστροποι χαρακτηρες, η αντικοινωνικη συμπεριφορα των παιδιων και αλλα παρομοια περισπου-

δαστα. Το μονο που δεν φταιει γι' αυτους ειναι ο πραγματικος υπευθυνος, το βρωμικο καπιταλιστικο συστημα που ριχνει στην ανεργια, τη φτωχεια και την εξαθλιωση χιλιαδες εργαζομενους και τις οικογενειες τους.

Ας αφησουν την Γεωργια και το μωρο της, στην ησυχια τους. Δεν χρειαζονται αλλη απο την «ευημερία» που της προσφεραν.

A. M.

Η κυβερνηση ειναι το κυκλωμα που θελει ξηλωμα

Ο βουλευτης του Συναγερμου Πουργουριδης παιζοντας τον ντετεκτιβ εξυχνειασε το «κυκλωμα» για τα οποιο μιλησε περσι ο Κληριδης μετα τις αντιδρασεις που προκαλεσε η σφαγη στη Χλωρακα.

Το «κυκλωμα» κατα τον Πουργουριδη ειναι μεσα στην νομικη υπηρεσια του κρατους και το αποτελουν ο Β.Γ. Εισαγγελεας Λ. Λουκαϊδης, και οι εισγγελεις Α. Παπασαββας και Φρσω Παρρησιαδου. Τα αποδειχτικα στοιχεια που επικαλεστηκε ειναι οτι εχαν πολλα σουρτα φερτα μεταξυ τους. Το τι λεγανε και σχεδιαζαν μεταξυ τους οι πιο πανω του «κυκλωματος» μας το αποκαλυπτει και αυτο ο Κυπριος Πουαρω. Με τι τροπο θα φανε τον Ευαγγελου.

Ολα αυτα θα ηταν γελοια αν δεν ηταν επικυδουνα. Στην πραγματικοτητα αυτο που ενοχλησε τον Πουργουριδη και τους ομοιους του στη κυβερνηση ειναι οτι οι συγκεκριμενοι εισαγγελεις εκφρασαν δημοσια την αντιθεση τους για τις περιπτωσεις ξυλοδαρμου πολιτων απο την αστυνομια, οπως τις περιπτωσεις Δημοσθενους και Λυκουρη και καταδικασαν την δολοφονια στην Χλωρακα.

Καποιοι απο του εισαγγελεις που κατηγορουνται για «κυκλωμα» εκφρασαν ακομα φανερη την αντιθεση τους στην επαναπροσληψη των 62 πραξικοπηματιων στην δημοσια υπηρεσια.

Η κυβερνηση που καλυψε με ολη τη κυνικοτητα την αστυνομια και τον Ευαγγελου για ολα αυτα τα περιστατικα, σημερα καλυπτει και τον Πουργουριδη στους αφορισμου και την λασπη που ριχνει εναντια στους τρεις εισαγγελεις.

Με την προπαθεια του αυτη ο Πουργουριδης και η κυβερνηση θελουν να επιβαλουν τη τρομοκρατια και την φιωση οποιων διαφωνουν με την πολιτικη τους.

Το πραγματικο κυκλωμα δεν ειναι οι τρεις εισαγγελεις αλλα αυτο που δολοφονει στην Χλωρακα, που ξυλοφορτωνει τους νεολαιους στα γηπεδα, που προσπαθει να κλεψει κι αλλο απο το εισοδημα των εργαζομενων, ειναι το κυκλωμα που στοχευει να μας κλεψει και το δικαιομα σκεψης και εκφρασης. Αυτο ειναι το κυκλωμα που πρεπει να να ξηλωθει.

Μαρια Φυλαχτου

Εθνικιστικη υποκρισια για τον θανατο βρεφους

Η ειδηση εγινε πρωτοσελιδο στις ελληνοκυπριακες εφημεριδες. Κοριστακι 3,5 χρονων πεθανε απο την πεινα και το κρυο στο Βορρα. Μητερα του μωρου η ελληνοκυπρια Χρυσταλλα και πατερας του ο τουρκοκυπριος Μερθσοα οι οποιοι πηγαν να ζησουν στο Βορρα πριν εξη μηνες.

Οι εφημεριδες βρηκαν την ευκαιρια να προβαλουν τις αθλιες συνθηκες στις οποιες ζουν οι τουρκοκυπριοι ενω ο Επιτροπος Προεδριας για Ανθρωπιστικα θεματα Λεανδρος Ζαχαριαδης δηλωσε υποκριτικα «οτι δεν εχει ζητηθει απο την ενδιαφερομενη η παρεμβαση της κυπριακης κυβερνησης» και διευκρινισε «οτι σε περιπτωση που η Χρυσταλλα αποταθει στις αρχες η δημοκρατια θα της παρασχεθει καθε δυνατη βοηθεια».

Βεβαια οταν η Χρυσταλλα ζουσε με την οικογενεια της στο νοτο και ζητουσε βοηθεια ο Ζαχαριαδης επασχε απο βαρηκοια γιατι τοτε ουτε αυτος ουτε κανενας αλλος ενδιαφερθηκε για τα προβληματα τους. Κανεις δεν ενδιαφερθηκε για το που μενουν, αν εχουν νερο και ηλεκτρικο ρευμα ή θερμαστρα για το κρυο.

Οι περισσοτεροι τουρκοκυπριοι που ζουν στο νοτο, ζουν σε αθλιες συνθηκες που καθολου δεν διαφερουν απο αυτες που αντιμετωπισε η Χρυσταλλα στον Βορρα. Μενουν σε σπιτια, συνηθως παλια τουρκοκυπριακα, χωρις ρευμα και νερο.

Οχι μονο δεν βρισκουν καμια υποστηριξη απο το κρατος αλλα συνηθως δεχονται και την καταπιεση και τις παρενοχλησεις της ΚΥΠ και της αστυνομιας που θελει να τους χρησιμοποιησει για να εξυπηρετησει τους σκοπους της ελληνικης προπαγανδας. Τις περισσοτερες φορες μαλιστα που ελληνοκυπριες ετυχε να αποφασισουν να ζησουν με καποιο τουρκοκυπριο, ή ακομα παραπανω να κανουν και παιδια μαζι τοτε αντιμετωπισαν τις χειροτερες παρενοχλησεις απο την αστυνομια και τους ρουφιανους της.

Δεν εχει περασει πολυς καιρος απο τοτε που βγηκε στη φορα η ιστορια του τουρκοκυπριου Σαληχ

Τουρκοκυπριοι που κατεβηκαν σε απεργια πεινας εξω απο το δημαρχειο στη Παφο ζητωντας να τους παραχωρηθουν ταυτοτητες και σπιτια για να μεινουν. Οι μονοι που ευαισθητοποιηθηκαν ηταν πολιτες της Παφου που τους προσφεραν προσωρινη στεγη.

Η κυβερνηση αγρον ηγορασε.

και της Γιωτας που αναγκαστηκαν να πανε στο βορρα, οπου ο Σαληχ ριχτηκε στη φυλακη γιατι αρνηθηκε να καταταγει στο τουρκοκυπριακο στρατο. Το τι τραβηξαν ο Σαληχ και η Γιωτα απο τις παρενοχλησεις της ελληνοκυπριακης αστυνομιας πριν αναγκαστουν να φυγουν στο Βορρα, βγηκε στη φορα απο τις συκλονιστικες μαρτυριες της Γιωτας και του πατερα της στην εκπομπη «Χωρις Πλαισια». Η Γιωτα περιγραψε πως δεν τους αφησαν ουτε λεπτο ησυχους ενω ο ιδιος ο πατερας της περιγραψε πως οι αστυνομικοι προσπαθησαν να τον στρεψουν εναντια στη κορη του και πως του περιγραφαν τον Σαληχ σαν ενα καθαριμα και προσπαθησαν να του χωρισουν.

Πολλες φορες ακομα τουρκοκυπριοι καταγγειλαν τις αθλιες συνθηκες διαβιωσης τους στο νοτο και την καταπιεση και τις παρενοχλησεις

που δεχονταν απο την αστυνομια. Ενυπογραφες καταγγελειες εστειλαν και στον Γενικο Εισαγγελεα αλλα καμια ερευνα δεν εγινε γι αυτες.

Η Εργατικη Δημοκρατια δημοσιευσε πολλα αρθρα για την αθλια ζωη και τις διωξεις των τουρκοκυπριων που ζουν στο νοτο, οπως την υποθεση της Φατμα Μεχμετ που το γραφειο ευημερίας της πηρε τα δυο παιδια της οταν την εγκατελειψε ο αντρας της ή την ελληνοκυπρια Χρυσταλλα που με τον τουρκοκυπριο αραβωνιαστικο της που αναγκαστηκε να βαφτιστει και να γινει Αντρεας για να εχει καποια «υποσταση» μεσα στο ελληνοκυπριακο «κρατος προνοιας», βρεθηκαν να ζουν σε ενα αχουρι στο τουρκομαχαλλα της Λεμεσου.

Δημοσιευσε ακομα πολλες επωυμες καταγγελειες για παρενοχλησεις τουρκοκυπριων απο την αστυ-

νομια και τη ΚΥΠ, οπως του Ενγκιν Μπεσιμ, του Τζιαν και Τουντζαι Νετζιπ και αλλων.

Πολλες καταγγελειες για καταπιεση των τουρκοκυπριων εκανε και η Επιτροπη Υπερασπισης των Δικαιωματων των Τουρκοκυπριων του νοτου που δημιουργηθηκε στο νοτο απο ελληνοκυπριους και τουρκοκυπριους υποστηρικτες της επαναπροσεγγισης. Μια επιτροπη που πολεμηθηκε ιδιαιτερα απο το κομμα του κυριου Ζαχαριαδη και ιδιως απο την κυρια Κλαιρη Αγγελιδου, σημερινη υπουργο παιδειας.

Το σημερινο ενδιαφερον τους για την Χρυσταλλα και το μωρο της που πεθανε δεν ειναι παρα μια υποκριτικη προσπαθεια εξυπηρετησης της σβωνιστικης προπαγανδας τους εναντιον της αλλης πλευρας.

Αγγελικη Μιχαηλ

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Να κάνουμε το αντεργατικό νομοσχέδιο Βατερλώ του Κληρίδη

συνεχία από σελ. 1

Οι μόνοι που χαιρέτησαν το νομοσχέδιο για την απαγόρευση των απεργιών, που ετοίμασε ο Τριανταφυλλίδης ήταν οι μαστροί της ΟΕΒ και του ΚΕΒΕ. Φυσικά, αφού γι αυτούς δουλεύει αυτή η κυβέρνηση.

Φοβάται

Όσες διακυρήξεις και αν κάνει για φιλολαϊκή πολιτική, και δικαίη διακυβέρνηση ξέρει ότι δεν ξεγελά πια την εργατική τάξη. Αυτός είναι και ο πραγματικός λόγος για τον οποίο θέλει να απαγορεύσει τις απεργίες.

Έχει ανοίξει μια σειρά μετώπα εναντίον της εργατικής τάξης που φοβάται ότι δεν θα μπορεί να τα αντιμετωπίσει.

Με το ενιαίο μισθολογίο που μειώνει τους μισθούς πρόσληψης έχει ξεσηκώσει το σύνολο των εργαζομένων στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα. Έχει την εμπειρία από περσι που προσπάθησε να μην δώσει τις αυξήσεις που συμφωνήθηκαν στους δημοσίους και κατέληξε σε αταχτή υποχώρηση μετά από μια 24ωρη απεργία.

Η προσπάθεια καταργήσης του καταλόγου διοριστέων και μια σειρά από άλλες μεταρρυθμίσεις του υπουργείου παιδείας όπως το ενιαίο λύκειο, η καταργήση της προϋπηρεσίας των συμβασιούχων, έχουν ξεσηκώσει καθηγητές, δασκάλους, συμβασιούχους αλλά και φοιτητές, μαθητές. Τα περισσότερα από αυτά τα μέτρα η Αγγελίδου αναγκάστηκε να τα πάρει πίσω μετά τις αντιδράσεις που αντιμετώπισε.

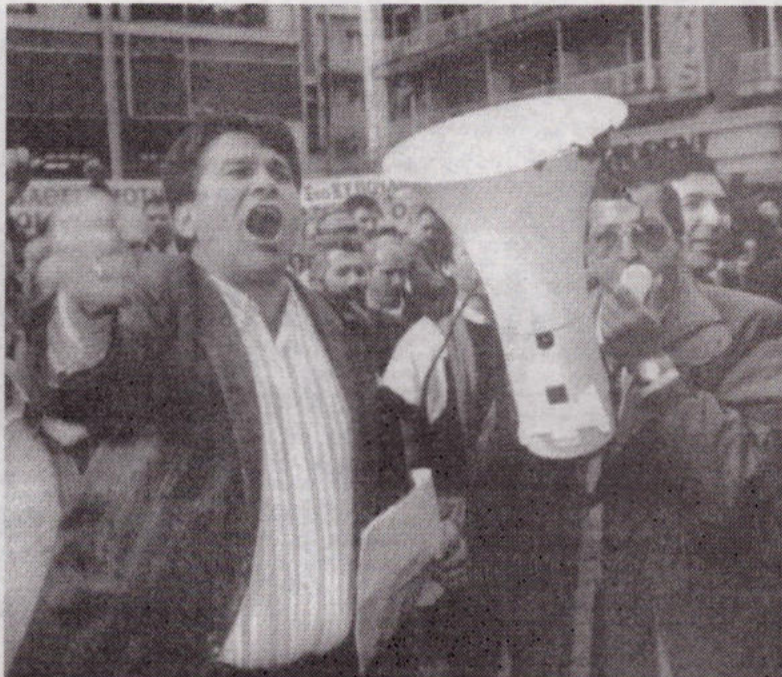
Στον τομέα της υγείας η συγκρούση του Χριστοφίδη με τους γιατρούς, τους νοσοκόμους, τους φαρμακοποιούς, έχει πάρει αγριές διαστάσεις και κορυφώθηκε με το περιβόητο Εθνικό Σχέδιο Υγείας που προσπαθεί να περάσει. Όσο και αν το παρουσιάζουν σαν «φιλολαϊκό» ο περισσότερος κόσμος ξέρει ότι το μόνο που στο-

χευει αυτό το σχέδιο είναι να βάλει τους εργαζομένους να πληρώσουν το κόστος της ιατροφαρμακευτικής περιθαλψής και να αδυνατίσει την δημόσια υγεία προς όφελος των μεγαλοιατρών και των κλινικάρχων.

Στον τομέα των μεταφορών τα ίδια. Στα λιμάνια και τα αεροδρόμια η προσπάθεια παραβίασης κεκτημένων των εργαζομένων οδήγησε αρκετές φορές σε συγκρούση τους εργαζομένους με την κυβέρνηση. Συγκρούση απειλείται και στις Κυπριακές Αερογραμμές εξαιτίας των απολύσεων που ετοιμάζονται.

Ακόμα η πρόθεση της κυβέρνησης να ιδιωτικοποιήσει σημαντικές υπηρεσίες όπως, την Αρχή Τηλεπικοινωνιών απειλεί να ανοίξει ακόμα ένα μεγάλο μέτωπο στην κυβερνητική πολιτική.

Η κυβέρνηση ξέρει ότι όλα αυτά θα βρουν την δυναμική αντίσταση της εργατικής τάξης όπως την βρήκαν σε όλες τις χώρες που συντηρικές κυβερνήσεις, προσπάθησαν να περάσουν παρόμοια προγράμματα λιτότητας. Στην Γαλλία ο Μπαλαντέρ υποχώρησε κάτω από την δυναμική αντίδραση των εργαζομένων στα προγράμματα λιτότητας του. Στην Ελλάδα ο Μητσοτάκης καταρρέυσε κάτω από το βάρος των απεργιών και των κινητοποιήσεων που προκάλεσε η προσπάθεια του να επιβάλει λιτότητα στην εργατική τάξη και κάνει ιδιωτικοποιήσεις. Στην Ιταλία, πριν μερικές μονοβδομάδες, ο Μπερλουσκόνι καταρρέυσε επειδή ο πρό-όπολογισμος λιτότητας που ετοίμασε δεν μπορούσε να περάσει εξαι-

τίας των απεργιών και των κινητοποιήσεων εκατομμυρίων Ιταλών εργατών.

Όλα αυτά είναι που φοβάται ο Κληρίδης και προσπαθεί να απαγορεύσει τις απεργίες.

Να τους σταματήσουμε

Μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Η εργατική τάξη στη Κύπρο δεν έχει δεχτεί τις τελευταίες δυο δεκαετίες καμία σκληρή ηττά. Έχει ένα φοβερά ψηλό ποσοστό οργανώσεως που στους δημοσίους και ημικρατικούς φτάνει σχεδόν το 100%

Ηδη σε διαφορους εργατικούς χώρους κυκλοφορούν ψηφίσματα που ζητούν την άμεση αποσυρση του αντεργατικού νομοσχεδίου και καλούν τις ηγεσίες των συντεχνιών να αναλάβουν άμεσα δράση με απεργίες και κινητοποιήσεις

ενω στον ιδιωτικό τομέα πλησιάζει το 70%. Η συνειδηση της δυναμής τους είναι εντονη σε πολλά κομμάτια της εργατικής τάξης, ιδιαίτερα στον δημόσιο τομέα και τις υπηρεσίες κοινής ωφελείας.

Αυτή την δυναμική είναι που πρέπει να αξιοποιήσουν οι ηγεσίες των συντεχνιών. Να οργανώσουν και να συντονίσουν την αντίσταση όλων των εργαζομένων, εναντί-

α των επιθέσεων του κεφαλαίου. Η συνάντηση ΠΕΟ, ΣΕΚ, ΠΑΣΥΔΥ, για καθορισμό κοινής στάσης απέναντι στο νομοσχέδιο ήταν ένα σωστό βήμα. Δεν πρέπει να περιοριστεί όμως μόνο σε διακυρήξεις. Πρέπει να μετατραπεί σε δράση που να αναγκάσει την κυβέρνηση να αποσυρθεί άνευ όρων το νομοσχέδιο.

Η Κυβέρνηση και οι εργοδότες ανοίξαν πολλά μετώπα, προβάλλουν πολλές απαιτήσεις για να έχουν την δυνατότητα μετά να υποχωρήσουν σε κάποια από αυτά και να ζητούν να κάνει υποχωρήσεις και η εργατική τάξη. Η ηγεσία των συνδικατών δεν πρέπει να αφήσουν να περάσει αυτός ο εκβιασμός. Όχι μόνο πρέπει να διακοφούν κάθε συζήτηση σχετικά με την ΑΤΑ, που έτσι και αλλιώς δεν επρεπε να την αρχίσουν ποτέ, αλλά να προβάλουν και να διεκδικήσουν όλα εκείνα που εγκαταλείψαν τα τελευταία χρόνια κάτω από τη λογική της «συναινεσης» και του «κοινωνικού διαλόγου».

Σήμερα πια γίνεται ολοφάνερο ότι οι υποχωρήσεις και οι συμβιβασμοί το μόνο που καταφεραν ήταν να ανοίξουν την ορεξη των εργοδοτών

και της κυβέρνησης για να ζητούν περισσότερες θυσίες από την εργατική τάξη.

Δεν υπάρχουν περιθώρια για αναζήτηση «συναινετικών» διαδικασιών. Δηλώσεις εκ μερους των συντεχνιών ότι «είναι έτοιμες, μέσα στα πλαίσια του Εργατικού Συμβουλευτικού Σώματος και τις προνοιες του Κωδικα Βιομηχανικών Σχέσεων, να συζητήσουν οποιοδήποτε εισήγηση για το αυτό το επιμαχο θέμα» το μόνο που μπορούν να κάνουν είναι ενθαρρύνουν τους εργοδότες και την κυβέρνηση να επιμένουν στις επιθεσεις τους.

Η αντίδραση πρέπει να αφορά το ίδιο το νομοσχέδιο και όχι την διαδικασία ετοιμασίας και επεξεργασίας του. Οι ηγεσίες των συντεχνιών δεν πρέπει να δεχτούν καμία συζήτηση για νομοσχέδιο ή άλλη συμφωνία που θα καταργεί ή θα περιορίζει με οποιοδήποτε τρόπο το δικαίωμα στην απεργία, στην περιφρούρηση ή την συμπαράσταση.

Απεργίες

Το μόνο που μπορεί να σταματήσει την κυβέρνηση και τους εργοδότες είναι να δουν ποσο αποφασισμένοι είμαστε. Η αντίδραση των συνδικατών πρέπει να είναι αναλογη με το μέγεθος της επίθεσης που δεχεται το εργατικό κίνημα. Γι αυτό χρειάζεται μια άμεση και δυναμική απάντηση με απεργίες και κινητοποιήσεις.

Αυτή η μάχη μπορεί να κρινει όχι μόνο το δικαίωμα στην απεργία, αλλά και την δυνατότητα τους να βάλουν χέρι στην ΑΤΑ και τις συμβάσεις. Μπορεί ακόμα να γίνει η αρχή για να ανατρεφούμε όχι μόνο τα προγράμματα λιτότητας της κυβέρνησης αλλά και την ίδια.

Μπορούμε και πρέπει να κάνουμε αυτή τη μάχη το Βατερλώ του Κληρίδη. Έχουμε την δυναμική να τον κάνουμε να ακολουθήσει την τύχη του Μητσοτάκη και του Μπερλουσκόνι.

Χριστουγεννιάτικο Παρτυ '94

Πραγματοποιήθηκε με μεγάλη επιτυχία το καθιερωμένο χριστουγεννιάτικο παρτυ της Εργατικής Δημοκρατίας την παρασκευή 17 Δεκεμβρίου στην Λαϊκή Σκηνή στο Καιμακλί.

Κάθε χρόνο το χριστουγεννιάτικο παρτυ αποτελεί τον κύριο οικονομικό πόρο της οργανώσεως, ώστε από τα έσοδα να μπορεί να λειτουργεί σαν πολιτική οργανωση εκδίδοντας την εφημερίδα Εργατική Δημοκρατία και να δίνει μάχες μαζί με ολοκληρή την εργατική τάξη εναντίον στις εργοδοτικές επιθεσεις, εναντίον στον ρατσισμό και γενικότερα εναντίον στον καπιταλισμό που γεννά την αδικία και την εκμετάλλευση.

Στο φετινό παρτυ παρεβρεθησαν γυρω στα 130 άτομα αναμεσα στους οποίους πολλοι νεολαιοι και τα καθαρά έσοδα του εφτασαν τις 1584 λίρες.

Για τη τωση μεγάλη επιτυχία του παρτυ δουλεψαν με κέφι όλα

τα μέλη της οργανώσεως πετυχαινοντας τον στοχο μας που δεν ήταν άλλος από την μεγάλη προσελευση του κοσμου και την δημιουργία ενός ευχαριστου κλιματος με καλο φαί και ζωντανή μουσική. Παρα το ότι ο χώρος αποδειχτηκε μικρός για ολο το κοσμο που μαζευτηκε το γλεντι κρατησε μέχρι τις πρώινες ώρες με πολύ κέφι και πολιτική κουβέντα.

Είναι σίγουρο ότι ο δικος μας χώρος δεν μπορεί πλέον να καλυφει τις ανάγκες ενός τετοιου παρτυ, τουλαχιστο για τον Χειμώνα και θα πρέπει να αναζητήσουμε κάποιο μεγαλύτερο. Το επομένο παρτυ υποσχομαστε να είναι σε ένα χώρο που να μπορεί να φιλοξενήσει πολλους περισσότερους για να μπορεσουμε να διασκεδασουμε πιο ανετα.

Η μεγάλη ανταποκριση που βρήκαμε φετος, για παραχώρηση δώρων, αγορά λαχειων, προετοιμασία των φαγητων και του χωρου και τελικά η μεγάλη συμμετοχη

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

Όσους με οποιοδήποτε τρόπο, προσφέροντας δώρα, πωλώντας λαχεία, συμμετεχοντας στο Παρτυ, βοηθώντας στην οργανωση του, ενισχυοντας την εφημερίδα βοηθησαν να υπερκαλυψουμε τον στοχο της οικονομικής μας εξορμησης.

Με τις 1634 λίρες που μαζευτηκαν το Δεκεβρη, κυριως από το Παρτυ, εκλεισε η οικονομική μας εξορμηση που εφτασε στις 2013 λίρες. Αυτή η ενισχυση θα είναι σημαντική βοήθεια για την Εργατική Δημοκρατία για να δώσει μαζί με την εργατική τάξη και τη νεολαία τις μάχες που ερχονται για να αντιμετωπίσουμε την αντεργατική επίθεση της κυβέρνησης και των εργοδοτών.

στο Παρτυ εδειξε όχι μόνο την ανάγκη που υπάρχει για ένα πιο μεγάλο χώρο για παρτυς αλλά εκανε ακόμα πιο φανερή την ανάγκη που υπάρχει για μια επαναστατική οργανωση που να εκφρασει την αγανάκτηση και την διαθεση πολλων εργαζομενων και νεολαιων που θελουν να παλεψουν εναντίον στον ελληνοκεντριση, το σωβινισμο και την λιτοτητα που προσπαθει να περασει η συντηρητική κυβέρνηση του Κληρίδη.

Οι λαχνοι που κερδισαν στο Παρτυ είναι:

- 1561 ένα computer
- 0148 ένα πολδηλατο
- 0555 ένα χαλι
- 0354 σετ καρεκλες
- 0037 μια ασφαλεια ατυχηματων, αξιας 5000 λιρων

2.000

1.000

0

Τα σχέδια για Ένωση το '64

Αρπαχτικές λυκοσυμμαχίες

Συμφώνα με τα αρχεία του Βρετανικού Φορέιν Όφισ που δόθηκαν στη δημοσιότητα με τη συμπλήρωση τριάντα χρόνων, η κυβέρνηση του Γεωργίου Παπανδρέου συμφώνησε το 1964 με τους Αγγλούς και Αμερικανούς για ένωση της Κύπρου με ανταλλάγμα τη παραχώρηση του Καστελλορίζου ή άλλων εδαφικών παραχωρήσεων προς την Τουρκία. Αποκαλυφθηκε ακόμα ότι σχεδιάζονταν η ανατροπή του Μακαρίου και η αντικατάστασή του από τον Γρίβα που είχε την εμπιστοσύνη των Αγγλών.

Ο ελληνοκυπριακός τυπος προβάλε αυτές τις αποκαλύψεις τονίζοντας τον βρωμικό ρόλο των δυτικών συμμαχών «που παντοτε υποστηρίζαν τα τουρκικά σχέδια» και την αντίστασή του Μακαρίου σε αυτά.

Αυτή η εικόνα που καλλιεργεί η επίσημη ελληνοκυπριακή και ελληνική προπαγάνδα για τα γεγονότα της εποχής δεν είναι παρά ένα μεγάλο ψέμμα. Ούτε οι «δυτικοί συμμαχοί της Ελλάδας» είναι εξ'ορισμού φιλοτουρκοί, ούτε οι Έλληνες και ελληνοκυπριοί πολιτικοί είναι οι ηρωικοί ηγέτες που αντιστάθηκαν στους κακούς ιμπεριαλιστές. Ετσι και αλλιώς ήταν οι δυτικοί «φιλοτουρκοί» που προτείναν την ένωση ενώ είναι γνωστό ότι το 1964 ο Αμερικανός πρόεδρος Τζόνσον έστειλε ρημιακή επιστολή προς τον Ινονου με την οποία σταμάτησε τον Τουρκικό στόλο που ετοιμαζόταν να εισβάλει στη Κύπρο μετά το φοβερό αιματοκύλισμα των τουρκοκυπρίων που άρχισε το Δεκέμβριο του '63 και συνεχίστηκε σχεδόν ολοκληρωτό '64.

Το ανοίγμα των αρχείων του Φορέιν Όφισ τίποτα το πραγματικά αγνώστο δεν αποκαλύπτει παρά μόνο επιβεβαιώνει και επίσημα το βρωμικό παζάρι και τις λυκοσυμμαχίες που διαμωφρονώνταν εκείνη τη πε-

Απο τις συγκρούσεις του '63 - '64

ριοδο μέσα στα πλαίσια του ΝΑΤΟ. Οι μικροί και μεγάλοι ιμπεριαλιστές που συμμετείχαν σε αυτή την ιμπεριαλιστική αλυσίδα προσπαθούσαν ο καθένας ν' αρπάξει για λογαριασμό του ότι μπορούσε περισσότερο, να επιβάλει τους δικούς του όρους, να χάραξει τα δικά του σύνορα, αδιαφορώντας για το τι θα σήμαινε αυτό για τους εργατές, στην Ελλάδα, την Τουρκία και την ίδια την Κύπρο.

Όσο βρωμικός και αντιδραστικός υπήρξε ο ρόλος της τουρκικής αρχουσας τάξης στο κυπριακό άλλο τόσο βρωμικός και αντιδραστικός υπήρξε ο ρόλος της ελληνικής και ελληνοκυπριακής αρχουσας τάξης. Αν η τουρκική αρχουσά τάξη ήθελε την διχοτομήση της Κύπρου, η ελληνοκυπριακή και ελληνική ήθελε να εξαφανίσει τους τουρκοκυπρίους α-

πο το νησί. Αν ο τουρκικός στρατός ευθυνεται για εθνικό ξεκαθάρισμα και σφαγές των ελληνοκυπρίων το '74, ο ελληνικός στρατός και η εθνοφρουρά ευθύνονται για εθνικό ξεκαθάρισμα και σφαγές των τουρκοκυπρίων το '63, το '64, το '68, ακόμα και το '74.

Ο Μακάριος αποκτίσθη φημη αντιιμπεριαλιστή επειδή αντιστάθηκε στα σχέδια του ΝΑΤΟ. Του ήταν όμως τελειώς αδιαφορο αν για να χαλάσει τα σχέδια του ΝΑΤΟ θα προκαλούσε ένα πόλεμο και θα οδηγούσε στη σφαγή εκατοντάδες τουρκοκυπρίους και ελληνοκυπρίους εργαζομένους.

Αυτό ακριβώς έκανε και το καλοκαίρι του '64 με τις επιχειρήσεις της Μανουσούρας στη Τηλλυρία. Οι συζη-

τήσεις και τα παζάρια της εποχής, που αναφέρονται στα αρχεία του Φορέιν Όφισ, κατέληξαν τελικά στο σχέδιο Ατσεσον που προέβλεπε την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα με ανταλλάγμα την παραχώρηση στη Τουρκία, μιας βάσης στην Καρπασία. Ο Παπανδρέου δεχτήκε το σχέδιο και πιεζε τον Μακάριο να συμφωνήσει και αυτός.

Η αντίδραση του Μακαρίου ήταν μια κυνική στρατιωτική επιχειρήση που στοίχισε τη ζωή σε δεκάδες τουρκοκυπρίους αλλά και ελληνοκυπρίους. Ο Γαρουφαλιάς, τότε υπουργός εξωτερικών της κυβέρνησης Παπανδρέου λέει για εκείνη τα γεγονότα: «Ενώ ο Ατσεσον συνέχιζε τις προσπάθειες του για την εξεύρεση συμφωνημένης λύσεως και ενώ η κατάσταση στη νήσο εμφανιζόταν

ηρεμική και η ατμόσφαιρα ήταν ειρηνική και γαλήνια, διευκολυνούσα τις μεσολαβητικές προσπάθειες, εξαπολύθησαν αιφνιδιαστικά στις 6 Αυγούστου με πρωτοβουλία του Αρχ. Μακαρίου και με πλήρη αγνοία της ελληνικής κυβέρνησεως και με αποτερο προφανώς σκοπό τον τερπλισημό του Ατσεσον για συμπεφωνημένη λύση, αι γνωστά επιχειρήσεις της Τηλλυρίας.»

Παρομοία έκανε ο Μακάριος και αργότερα στην Κοφίνου το '67 όταν διέταξε τις επιχειρήσεις που κατέληξαν στη σφαγή 22 αμαχών τουρκοκυπρίων, λεηλασίες και καταστροφή του χωριού για να χαλάσει το κλίμα μέσα στο οποίο συζητούσε τότε η Χούντα με την τουρκική κυβέρνηση για το Κυπριακό.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι ολοι οι πολιτικοί ηγέτες εκείνη την εποχή στην Ελλάδα, ο Γ. Παπανδρέου, ο γιος Α. Παπανδρέου, ο Μησοτάκης όπως και στη Κύπρο, οι Μακάριος Κληρίδης, Κυπριανού, Τάσος Παπαδόπουλος και άλλοι είναι χωμένοι ως το λάιμο στις ιμπεριαλιστικές δολοφονίες και τα παζάρια και έχουν τεραστία ευθύνη για τους πολέμους τις σφαγές και τις καταστροφές που έζησαν οι εργαζόμενοι, Έλληνες και τουρκοί στην Κύπρο.

Αυτοί οι ίδιοι, σήμερα προσπαθούν να μας πείσουν ότι θέλουν να φέρουν μια δίκαιη και ειρηνική λύση στο Κυπριακό. Δεν πρέπει να τους έχουμε την παραμικρή εμπιστοσύνη ότι δεν θα μας οδηγήσουν ξανά σε αδικούς πολέμους, σφαγές και εθνικά ξεκαθαρίσματα.

Μονο η διεθνιστική ενοπτή των ελλήνων και τουρκών εργατών μπορεί να απομακρύνει τον κίνδυνο πολέμου. Για να χτιστεί αυτή η ενοπτή χρειάζεται πρώτα και κυρία οι σοσιαλιστές εργατές στη κάθε χώρα να στραφούν εναντίον στους δικούς τους υπεύθυνους, τη δική τους αρχουσά τάξη.

Ντινος Αγιωματίτης

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Επιστροφή στη νοοτροπία του Ελθας Ελθηνων Χριστιανων

Το άρθρο του Μιχαήλ Χατζηκυρίου "Η Κύπρος ΔΕΝ είναι Ελληνική" στην εφημερίδα "Φοιτητική" που κυκλοφορήσε μερικές μέρες μετά τις σωβινιστικές κινητοποιήσεις στην Πρασινη Γραμμή, αποτέλεσε αφορμή για εφημερίδες, πολιτικούς και φοιτητικές παρατάξεις της δεξιάς να κλιμακώσουν την ελληνοκεντρική τρομοκρατία τους.

"Προπαγάνδα του Αττίλα από φοιτητή του Πανεπιστημίου Κύπρου" υφριόνταν η "Σημερινή" και άλλες κίτρινοφυλλάδες ζητώντας την κεφαλή του Μιχαήλ "επί πινακί". Η φοιτητική παρατάξη του Συναγερμού "Πρωτοπορία" απείλουσε τον αρθρογραφο με νομική δίωξη "καθώς το συγκεκριμένο κείμενο βρίζει τα ιερά και τα όσα της φυλής μας". Ο δε νεοεκλεγής Πρύτανης του Πανεπιστημίου Χαχολιάδης αναφώνησε, συμφώνα με δημοσίευμα της "Σημερινής": "Έχω παθεί σοκ. Είναι υβρής εναντίον του Κυπριακού Ελληνισμού. Είναι ντροπή!... Θα περιμένα αυτό το κείμενο να το γράψει Τουρκός". Για να καταλήξει ότι οι απομεις του Μιχαήλ οφειλόνται σε... "ψυχολογικά τραύματα".

Προσπάθεια όλων αυτών των κυριών ήταν να τραυματίσουν το δικαίωμα στην ελεύθερη έκφραση και

προπαντός να φιμώσουν όλους αυτούς που δεν λεν να καταπιούν τα ελληνοχριστιανικά τους "ψυχοφάρμακα" - Αυτούς που βλέπουν όχι μόνο την βαρβαρότητα και τις ευθύνες της άλλης πλευράς αλλά που επιμένουν να ξεσκεπαζουν τις ευθύνες και τις βαρβαρότητες της "δικής μας" πλευράς, που δεν είναι καθόλου μικρότερες.

Σ'αυτή την κοντρα η φοιτητική παρατάξη του ΑΚΕΛ "Προοδευτική" όχι μόνο δεν έπρεπε να φυγομαχήσει κρατώντας μια διπλωματική αποστάση - "η αποψη αυτού του φοιτητή είναι μοναδική στους 1505 φοιτητές του πανεπιστημίου" - αλλά έπρεπε να μπει μπροστα, να κινητοποιήσει την οργη των φοιτητών δίνοντας έτσι ένα γερό χαστούκι στους νοσταλγούς του Ελθας Ελθηνων Χριστιανων.

Στο στοχαστρο της Δεξιάς δεν βρίσκεται μόνο ο Μιχαήλ αλλά η αριστερά στο πανεπιστήμιο, στα κολέγια και στα λυκεία. Οι αριστεροί φοιτητές και μαθητές δεν πρέπει να αφήσουν το ζήτημα να "εξηγηθεί". Μπορούν με το που θ'ανοίξει ξανά το πανεπιστήμιο να δώσουν την μάχη, με ψηφίσματα που να καταδικάζουν αυτή την προσπάθεια φιμώσεως, οργανώνοντας ανοιχτές συζητήσεις για το δικαίωμα της ελεύθερης διακινήσεως ιδεών, για τους μύθους της "αιωνίας ελληνοκότητας".

Δ.Οικ.

ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ Η ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ ΣΤΗ Ν. ΚΟΡΕΑ

Απο τον περασμένο Οκτωβρη κρατούνται στις φυλακές της Νοτιου Κορεας 24 σοσιαλιστές, υποστηρικτές της Οργανώσεως Διεθνων Σοσιαλιστων Ν. Κορεας, ενώ υπάρχουν σοβαρές ανησυχίες ότι έχουν υποβληθεί σε βασανιστήρια.

Αναμεσα στους συλληφθέντες είναι και ο εκδότης Τσοϊ Ιλ-Μπουγκ ο οποίος είχε καταδικαστεί σε δυο χρόνια φυλάκιση τον Γεναρη 1993 με την κατηγορία της παραβίασε του νομου περι "Εθνικής Ασφαλείας". Ο Τσοϊ υιοθετήθηκε απο την Διεθνη Αμνηστια σαν κρατούμενος για λόγους συνειδησεως και απελευθερώθηκε μετα απο διεθνη καμπανια τον Δεκεμβρη 1993.

Με βάση τον ίδιο νομο, σήμερα και παλι ο Τσοϊ Ιλ-Μπουγκ μαζί με άλλους 23 σοσιαλιστές αντιμετωπιζούν την κατηγορία για «συμμετοχή σε οργανωση που υποστηρίζει τον εχθρο», δηλ. την Βορειο Κορεα. Ο Τσοϊ, ωστόσο, είχε κάνει ξεκαθαρο στην προηγουμένη του δικη ότι η οργανωση στην οποία ανηκει αντιτασεται τόσο στο αντιδημοκρατικο καθεστώς της Β. Κορεας όσο και στο καθεστώς της Ν. Κορεας

Η κυβέρνηση του Κιμ Γιουγκ-Σαμ έχει επανειλημμένα στραφεί εναντίον στα ανεξαρτήτα

εργατικά συνδικατα, συλλαμβανοντας τους ηγέτες και τα στελέχη τους.

Διαμαρτυρίες εναντίον στην κρατήση των 24 έχουν ήδη γίνει στη Ν.Υορκη, στο Σικαγο, στο Σαν Φρανσισκο, στο Λονδίνο, στο Σίδνεϊ και στο Οσλο .

Ψηφισμα που κυκλοφορήσε η Επιτροπή Υπερασπίσεως των Νοτιοκορεατων Σοσιαλιστων εχοσει υπογραφει απο χιλιάδες εργαζομένους, βουλευτες, συνδικαλιστες, δημοσιογραφους, κομματα και οργανωσεις απο ολο τον κοσμο, συμπεριλαμβανομένης και της Κυπρου. Το ψηφισμα μαζί με τα ονοματα αυτών που το υπογραφουν θα δημοσιευθουν στην εφημερίδα με την μεγαλύτερη κυκλοφορία στη Νοτιο Κορεα, *Hankyore Sinmun*.

Αναμεσα σ'αυτούς που υπογραφουν το ψηφισμα συγκαταλέγονται γνωστά ονοματα συνδικαλιστων, βουλευτων, ακαδημαϊκων και δημοσιογραφων, όπως π.χ. Χ. Πρωτοπαπας (Προεδρος της ΓΣΕΕ), Τονυ Μπεν και Τζερεμυ Κορμπιν (βουλευτες Εργατικού Κομματος Βρετανίας), Κριστοφερ Χιλλ (καθηγητής Ιστορίας του Κεμπριτζ), Πωλ Φουτ (δημοσιογραφος της *Guardian*).

Το ψηφισμα που κυκλοφορήσε και στην Κυπρο υπεγραψαν αναμεσα σε άλλους και οι: Αβρααμ

Αντωνίου (Γ.Γ. ΠΕΟ, βουλευτής ΑΚΕΛ), Τακης Χατζηδημητρίου (Ανίδρος ΕΔΕΚ, βουλευτής), Ελενη Μαυρου (Γ.Γ. ΕΔΟΝ), Μιχαήλ Παπαετρου (Προεδρος ΑΔΗΣΟΚ), Ευσταθιος Ευσταθιος (βουλευτής ΕΔΕΚ), Αντρεας Χριστου (βουλευτής ΑΚΕΛ), Νικος Κατσουριδης (Διευθυντής *Χαρουγης*, βουλευτής ΑΚΕΛ), Κωστας Γραϊκος (Αρχ/κής *Εργατικού Βηματος*), Ντινος Αγιωματίτης (Εκδότης *Εργατικής Δημοκρατίας*), Νικοδημος Μελισσος (Β.Γ.Γ. ΠΕΟ), Κωστας Θεμιστοκλους (Ανίδρος ΑΔΗΣΟΚ), Γιαννακης Κολοκασιδης (Κ.Ε. ΑΚΕΛ), Αντρεας Κουκουμας (βουλευτής ΑΚΕΛ), Ρενος Πρεντζας (Γ.Γ. ΔΕΟΚ, βουλευτής ΕΔΕΚ), Χριστακης Παρτασιδης (Π.Γ. ΑΔΗΣΟΚ), Δωνης Χριστοφινης (Κ.Ε. ΑΚΕΛ), Αλεξ Ευθυβουλου (Αρχ/κής *Cyprus Weekly*), Χριστος Κληριδης (Διεθνης Συνδεσμος Προστασίας Ανθρωπινων Δικαιωμάτων), Αντωνης Σαρρης (Γραμματεια ΠΟΦΝΕ), Κικης Καζαμιας (βουλευτής ΑΚΕΛ).

Εξ άλλου η Ένωση Συντακτων Κυπρου με επιστολή της προς τον προεδρο της Νοτιου Κορεας Κιμ Γιουγκ-Σαμ στις 17 Δεκεμβρη 1994 εκφράζει την έντονη διαμαρτυρία της για τη συλληψη του Τσοϊ Ιλ-Μπουγκ και των συντροφων του.

ΔΙΕΘΝΗ

ΤΟΥΡΚΙΑ: Οι δημοσιοί δείχνουν το δρομο

Στα μέσα του περασμένου Δεκεμβρίου η πρωθυπουργός Τανσου Τσίλερ πανικοβλήτη τηλεφωνούσε στον Κολ και τον Κλιντον ζητώντας την βοήθειά τους.

Το δικαστήριο στην Αγκυρά μόλις είχε καταδικάσει 6 Κουρδούς βουλευτές σε 15 χρόνια φυλάκιση τον καθένα και η Τσίλερ ήξερε ότι κάτι τέτοιο θαταν δύσκολο για την Ευρώπη να κάνει τα στραβά ματιά. Στις επόμενες δύο μερες επρόκειτο να υπογραφεί η συμφωνία τελωνειακής ενωσης ανάμεσα στην Τουρκία και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Κατι τέτοιο όμως τώρα φαινόταν απίθανο να γίνει και η Τσίλερ απεγνωσμένα προσπαθούσε να κερδίσει την υποστήριξη του Κολ και Κλιντον.

Όπως αναμενόταν, η συμφωνία για τελωνειακή ενωση αναβλήθηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Το μεγάλο κεφάλαιο στην Τουρκία περιμενε αυτή την συμφωνία με ελπίδες και προσδοκίες. Η πολιτική της Τσίλερ (που είναι η γραμμή του προκατόχου της Τουρκκούτ Οζαλ) βασίζεται στην ενσωμάτωση της οικονομίας της Τουρκίας μ'αυτή της Ευρώπης και της Δύσης. Οι εφημερίδες μέχρι τότε εγραφαν κατεβάρτα για την σημασία της τελωνειακής ενωσης. Και τώρα, ξαφνικά, δεν υπήρχε καμία συμφωνία.

Αυτο το επεισόδιο δίνει μια καλή εικόνα του αδιεξόδου μέσα στο οποίο οδηγήθηκε η τουρκική αρχουσα τάξη γύρω από το θέμα του Κουρδισταν και που την έχει διχάσει ολότελα. Ένα κομμάτι της αρχουσας τάξης βλέπει ότι το κόστος του πολέμου στο Κουρδισταν γίνε-

Ανταποκριση του Ali Saffet, της οργανωσης SOSYALIST ISCI, αδελφης οργανωσης της ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ στη Τουρκια.

ται δυσβάστακτο. Το συνολικό κόστος των ιδίων των στρατιωτικών επιχειρήσεων, της διατήρησης των στρατευμάτων στο Κουρδισταν και των εξοπλισμών υπολογίζεται να ξεπερνά το σύνολο των προϋπολογισμών της χώρας κάθε χρόνο. Πολλοί καπιταλιστές για δικούς τους λόγους θαθέλαν τα χρήματα αυτά να ξοδευόνταν πιο παραγωγικά. Πολλοί είναι επίσης εκείνοι που βλέπουν ότι η συνεχισή του πολέμου θα χειροτερεύει την κατάσταση όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις. Ακόμα και μέσα στις Ενοπλές Δυνάμεις υπάρχουν εκείνοι που βλέπουν ότι ο πόλεμος δεν μπορεί να κερδίσει στρατιωτικά. Παρόλο που ολοι αυτοί θα ήθελαν με κάποιο τρόπο την πολιτική διευθέτηση του Κουρδικού ζητήματος (το ΡΚΚ, παρα τις ριζοσπαστικές διακηρύξεις του φαίνεται ότι μπορεί ν'άρκεσει με κάτι λιγότερο από ανεξαρτησία), υπάρχουν κομμάτια της αρχουσας τάξης και των στρατοκρατών που δεν βλέπουν παρα μόνο μια βαρβαρή στρατιωτική λύση.

Έτσι αυτο το ζήτημα έχει διασπασεί την αρχουσα τάξη που παραλείπει οικονομικά και πολιτικά. Η κατάσταση των κομμάτων στην βουλή είναι η εξής: υπάρχουν δύο κομμάτια της κεντροδεξιάς, τρία σοσιαλδημοκρατικά κομμάτια, τρία φασιστικά και οι ισλαμιστές. Κανένα απ'αυτά δεν συγκεντρώνει πάνω από 20-25% των ψήφων. Δεν υπάρχει καμία πιθανότητα να προκύψει μια ισχυρή κυβέρνηση από τις εκλογές που προγραμ-

ματίζονται για το 1996 ή από προωρες εκλογές, κάτι που πολλοί καπιταλιστές από καιρό τώρα ζητούν να γίνει. Αυτός ο πολιτικός καταταραχισμός σημαίνει ότι δεν μπορεί να ληφθεί καμία αποφασιστική οικονομική δράση, παρα το γεγονός ότι τα περισσότερα κομμάτια γενικά συμφωνούν στο τι πρέπει να γίνει, ιδιωτικοποίηση, αύξηση των φόρων, χαμηλότερα μεροκάματα. Η οικονομία τώρα βρίσκεται σε απελπιστική κατάσταση. Ο πληθωρισμός έχει ξεπεράσει το 110%, η τουρκική λίρα έχει χάσει κάθε αξία ενώ μεγάλοι τομείς της οικονομίας λειτουργούν με αμερικανικά δολάρια. Το εξωτερικό χρέος ξεπερνά τα \$60 δισεκατομμύρια.

Οι υπάλληλοι και οι εργάτες στο δημοσιο τομέα οδηγούν σήμερα τους αγώνες της εργατικής τάξης εναντίον στην μείωση των πραγματικών μισθών και του βιοτικού επιπέδου, εναντίον στις μαζικές απολύσεις. Καθώς το πρόγραμμα των ιδιωτικοποιήσεων προχωρεί ο δημοσιος τομέας αντιμετωπίζει τον κίνδυνο να χάσει ένας τεραστιος αριθμός θέσεων εργασίας και οι εργάτες στη βιομηχανία σιδήρου και ατσάλιου, στα ανθρακωρυχεία και στον ηλεκτροπαραγωγικό τομέα παλεύουν για να

προστατεύσουν τις δουλιές τους. Οι δημοσιοί υπάλληλοι διεξάγουν ένα αδιακόπο αγώνα για αναγνώριση των συνδικαλιστικών τους δικαιωμάτων και για να προστατεύσουν τις δουλιές στους δημόσιους που έχουν απολυθεί δεκάδες χιλιάδες εργάτες μετά τις δημοτικές εκλογές τον Μάρτη του περασμένου χρόνου. Ο αγώνας αυτός κλιμακώθηκε στα μέσα του περασμένου Δεκεμβρίου με μια γενική απεργία στο δημοσιο τομέα στην οποία όμως πήραν μέρος κι άλλα κομμάτια εργατών.

Οι απεργίες είχαν άμεση επιτυχία. Οι προϋπολογισμοί της κυβέρνησης για το 1995 περιλάμβαναν πολλά μέτρα που στοχεύαν στην μείωση του εισοδήματος των εργαζομένων. Πολλά από αυτά τα μέτρα αποσυρθήκαν, ριχνοντας για ακόμα μια φορά τα οικονομικά σχέδια της κυβερ-

νησης στο χάος.

Η επιτυχία των απεργιών και τα γρήγορα αποτελέσματα που είχαν έδειξαν καθαρά ότι όταν η αρχουσα τάξη υποχρεώνεται να παλέψει σε δυο μετώπα (εναντίον στην εργατική τάξη και στο Κουρδικό εθνικό κίνημα) θα ηττηθεί. Υπάρχουν δυο μεγάλοι κίνδυνοι που δεν πρέπει να υποτιμηθούν. Ο ένας είναι η ανοδος του αντι Κουρδικού σοβινισμού και του εθνικισμού μέσα στους Τούρκους εργάτες που μπορεί να αποδυναμώσει τον αγώνα τους. Ο άλλος κίνδυνος είναι ότι μια αποδυναμωμένη εργατική τάξη θα δώσει την ευκαιρία στους ισλαμιστές και τους φασίστες ν'αναπτύχθουν γρήγορα μέσα σ'ένα κλίμα απογνώσης και ηττοπαθείας. Η γενική απεργία έδειξε ότι και οι δυο αυτοί κίνδυνοι μπορούν ν'αποφευχθούν μέσα από τον αγώνα μιας ενωμένης εργατικής τάξης.

ΙΤΑΛΙΑ

Οι εργάτες εκάναν σκονη τον Μπερλουσconi

Μόλις εννια μήνες μετά την εκλογή του, ο Ιταλός μεγιστάνος των ΜΜΕ Σιλβίο Μπερλουσconi, αποχαιρέτισε την εξουσία. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η πτώση ήρθε από τις κινητοποιήσεις των εργατών και της νεολαίας που δημιούργησαν ένα «καυτό Φθινόπωρο» με απεργίες, καταλήψεις, διαδηλώσεις εναντίον στο προϋπολογισμό λιτότητας που ετοίμασε η κυβέρνηση.

Ακόμα και οι πιο συντηρητικές εφημερίδες αναγκάστηκαν να παραδεκτούν ότι η κυβέρνηση της «Φορτσα Ιταλία» έπεσε γιατί ηττήθηκε στην μάχη με τους εργάτες, γιατί δεν κατάφερε να περάσει το πακέτο περικοπών που προώθησε.

Κι όμως όταν η δεξιά συμμαχία της «Φορτσα Ιταλία» κέρδισε τις εκλογές τον περασμένο Απρίλιο, ολοι οι απολογητές του καπιταλισμού προβλεπαν όχι μόνο μια πανοχρυσή κυβέρνηση στην Ιταλία, αλλά και ένα «νεο πολιτικό σκηνικό» που θα καθοριζε την παντοδυναμία των ΜΜΕ. Ολη αυτή η φιλολογία έσκασε σαν σαπονοφουσκά μπροστα στην πρώτη μεγάλη αναμέτρηση με το εργατικό κίνημα.

κρίση

Τα τελευταία χρόνια η Ιταλία κλονίζεται από πολιτική και κοινωνική κρίση. Οι καπιταλιστές για να επιβιώσουν εξαπολύσαν μια αγρία επίθεση εναντίον στην εργατική τάξη και τις κατακτήσεις της. Περικοπές, καταργηση της ΑΤΑ, ιδιωτικοποιήσεις, κλεισίματα εργοστασίων, ανεργία. Παρ' όλα αυτά όμως δεν καταφέρναν να βγουν από την κρίση. Οι «θυσίες» των εργατών δεν ήταν αρκετές. Το δημοσιο χρέος συνεχίζει να βρισκείται στα ύψη, η λιρέτα συνεχίζει να πεφτεί και τα χρηματιστήρια να βουλιαζουν.

Το Χριστιανοδημοκρατικό Κομμα που για 45 χρόνια κυβερνούσε τη χώρα καταρρέυσε γιατί δεν μπορέ-

σε να δώσει απαντήσεις στα προβλήματα που αντιμετώπιζε η χώρα. Μια σειρά από σκανδαλά αποκάλυψαν ότι το σύνολο σχεδόν των παραδοσιακών πολιτικών ήταν βυθισμένοι μέχρι το λαιμό στη διαφθορά.

Μπροστα σε αυτή την εικόνα η εργατική τάξη αντέδρασε δυναμικά. Το '92 και '93 τεραστιες κινητοποιήσεις συχνά χωρίς την συγκατάθεση της ηγεσίας των συντεχνιών, συνταράξαν την Ιταλία.

η αριστερά

Για να αντιμετωπίσουν την όργη της εργατικής τάξης οι καπιταλιστές συστειρωθήκαν γύρω από ένα δεξιο γερούσιαστη τον Μαριο Σενι ο οποίος πρότεινε την αντικατάσταση του εκλογικού συστήματος της απλής αναλογικής με ένα πλειοψηφικό σύστημα. Η αριστερά υποστήριξε την πρόταση των καπιταλιστών.

Αυτο δεν ήταν το μόνο «λαθος» της αριστεράς. Στις εκλογές του περασμένου Μαρτίου στις λίστες των υποψηφίων της αριστερής «συμμαχίας για τη προοδο», συμπεριλαμβανόταν ο υπουργός οικονομικών της κυβέρνησης του Τσαμπι που ήταν ο εμπνευστής του προγράμματος λιτότητας, των ιδιωτικοποιήσεων, των μαζικών απολύσεων και περικοπών.

Σαν απάντηση στην κύνδινολογία του Μπερλουσconi για «κομμουνιστικό κίνδυνο» η «Συμμαχία για την Προοδο» προσπάθησε να καθησυχάσει τους καπιταλιστές ότι δεν αποτελεί απειλή για τα συμφέροντά τους. Οι σοσιαλιστές και οι πρώην κομμουνιστές στήριξαν και τις ιδιωτικοποιήσεις και τις περικοπές στις θεσεις εργασίας.

Η αριστερά όχι μόνο προώθησε τις προσδοκίες των εργατών αλλά χάρισε με την πολιτική της συναίνεσης την εξουσία στον μεγιστάνα Μπερλουσconi.

η εργατική τάξη

Ο Μπερλουσconi μπορεί να κέρδισαν τότε τις εκλογές υποσχόμενος «καθαροση των σκανδάλων» και «ένα εκατομμύριο νέες θέσεις εργασίας»,

αλλά αυτό που καταφερε τελικά ήταν να βάλει τους φασίστες στην κυβέρνηση και περισσότερες περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες, μειώσεις στις συντάξεις και περισσότερα σκανδαλά. Σήμερα ακόμα και ο ίδιος κατηγορείται για δωροδοκία εφοριακού.

Η εργατική τάξη δεν έμεινε απαθής μπροστα σε αυτή τη κατάσταση. Ολοκλήρη η Ιταλία παρέλυσε το περασμένο Φθινόπωρο από κινητοποιήσεις των εργατών και της νεολαίας εναντίον στον νεο προϋπολογισμό της λιτότητας και των περικοπών.

Εκατομμύρια εργάτες απεργούσαν σε ολους τους βασικούς τομείς της οικονομίας, στην δημοσία υπηρεσία, στις τράπεζες, στα νοσοκομεία, στους σιδηροδρομους, τα αεροδρόμια. Ακόμα και τα γραφεία κηδεύων, και τα θεατρα συμμετείχαν στην απεργία. Οι εργάτες από την μια ακρη της Ιταλίας ως την άλλη βροντοφώναξαν: «Μπρεσι, Φινι, Μπερλουσconi κάτω τα χέρια από τις συντάξεις μας», ενώ ένα από τα πάνω εγραφε «ένα ονειρο έχω στην ψυχή ο Μπερλουσconi φυλάκη».

Στο ίδιο μοτίβο και οι φοιτητές και οι μαθητές έδωσαν το δικό τους μήνυμα αντίστασης εναντίον στην λιτότητα στην παιδεία: «Από τα εργοστάσια ως τα πανεπιστήμια ο προϋπολογισμός δεν θα περάσει».

Με απεργίες, διαδηλώσεις και καταλήψεις όχι μόνο δεν περάσε ο προϋπολογισμός αλλά κι ο ίδιος ο Μπερλουσconi και οι φασίστες συμμαχοί του πήραν δρομο μόλις εννια μήνες μετά την εκλογή τους.

Τα σημερινά παζάρια για την εκλογή νέας κυβέρνησης δεν έχουν να κάνουν τίποτα με τις προσδοκίες της εργατικής τάξης. Οι ηγεσίες της αριστεράς έδειξαν ότι δεν είναι διατεθειμένες να αξιοποιήσουν την εργατική αγανάκτηση. Παρόλα αυτά, οποία νέα κυβέρνηση κι αν βγει, οι Ιταλοί εργάτες έχουν καταλάβει πολύ καλά ότι μόνο στους δικούς τους αγώνες μπορούν να βασίζονται.

Δημητρα Χριστοδουλου

ΚΑΤΑΨΗΦΙΣΑΝ ΤΗ ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΣΤΗ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Η τελευταία εκλογική επιτυχία των πρώην «κομμουνιστών» στην Βουλγαρία, παρουσιάστηκε, όπως και προηγουμενες νίκες τους στην Ουγγαρία και Πολωνία σαν εκφραση της προτίμησης του κόσμου προς τα παλιά σταλινικά καθεστώτα των χωρών αυτών. Η «Χαραυγή» σε σχολίο της εγραφε «*τώρα δοκιμάσαν και τα δύο συστήματα και έδειξαν καθαρά την προτίμηση τους ψηφίζοντας τους κομμουνιστές*».

Όση σχέση όμως είχε ο Ζιβκοφ με τον κομμουνισμό αλλη τωση έχουν και οι διαδοχοί του, το Σοσιαλιστικό Κομμα Βουλγαρίας.

Η πολιτική του σημερινού σοσιαλιστικού κομματος δείχνει ότι δεν έχει καμία σχέση με σοσιαλισμό. Στο προεκλογικό του προγραμμα ο ηγέτης των σοσιαλιστών Ζαν Βιντενοφ τονισε ότι τασσεται υπερ της μεταβασής της χώρας στην δυτικού τυπου οικονομία της αγοράς και των ιδιωτικοποιήσεων παρα το ότι αυτο θα «*έχει ένα κοινωνικό κόστος*». Δήλωσε μαάλιστα υπερμαχος της εντάξης της βουλγαρίας στο ΝΑΤΟ και ταχθηκε υπερ της εντάξης χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση ενώ επιβεβαίωσε ότι η «*εξωτερική πολιτική της Βουλγαρίας δεν θα μεταβληθεί*».

Η πολιτική αυτή όχι μόνο απέχει χιλιόμετρα από το σοσιαλισμό αλλά είναι ανικανή να προσφέρει ευημερία στο βουλγαρικό λαο τη στιγμή που το 50% ζει κάτω από το όριο της φτώχειας, το 20% είναι ανεργοί και ο πληθωρισμός εφτα-

σε το 45%.

Στις εκλογές η εργατική τάξη εκφρασε την διασέσκεια της για την φτώχεια, την ανεργία και την λιτότητα και καταψήφισε τα «νεα αφεντικά» της μεταπολιτευσης. Αυτο είναι που οδήγησε το «σοσιαλιστικό» κομμα στην νίκη. Ο κόσμος ήθελε να διώξει την κυβέρνηση και η εναλλακτική λύση ήταν οι «σοσιαλιστές». Αυτο όμως δεν σημαίνει με κανένα τροπο ότι είναι ψήφος εμπιστοσύνης στο «σοσιαλιστικό» κομμα ούτε επιστροφή στο παρελθόν. Η βουλγαρική εργατική τάξη δεν ξεχασε το καταπιεστικό καθεστώς των δήθεν «κομμουνιστών».

Στην Πολωνία 9 μήνες μετά που οι εργάτες εφεραν στην εξουσία τους πρώην κομμουνιστές οι εργάτες αρχισαν μαζικές κινητοποιήσεις με απεργίες καταλήψεις και διαδηλώσεις. Η εργατική τάξη μέσα από τους αγώνες της για καλύτερη ζωή δεν έχει πρόβλημα αυτους που ψηφισε χτες να τους καταψηφισει αυριο όταν δεν τηρούν τις υποσχέσεις τους.

Είναι σίγουρο ότι ολα αυτά θα τα βρει μπροστα του και ο Ζαν Βιντενοφ. Η οικονομία της αγοράς και οι ιδιωτικοποιήσεις πουθενά δεν εφεραν ευημερία και προοδο για την εργατική τάξη. Αντιθετα εφεραν περισσότερη ανεργία και φτώχεια. Για ολους τους εργάτες των χωρών της Αβ. Ευρώπης γίνεται ολο και πιο καθαρο ότι καμία ηγεσία σταλινική, δεξιά ή σοσιολημοκρατική δεν μπορεί να τους προσφέρει ευημερία, δουλειά και καλύτερη ζωή. Μονο με τους δικούς τους αγώνες και το δυναμισμό της αντίστασης τους, μπορούν να κερδίσουν.

Χαρις Χαλαμπους

ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΔΥΝΑΜΩΝΟΥ

ΚΑΛΟΔΕΧΟΥΜΕ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ Φ

Βραδυ παραμονη πρωτοχρονιας η αστυνομια συνελαβε 11 Αιγυπτιους που βρισκονταν στην Δερυνεια και ενω ετοιμαζονταν να υποδεχουν τον νεο χρονο, τους εριξε στην φυλακη σαν τους μεγαλυτερους εγκληματιες και τους απελασαν με το πρωτο αεροπλανο για το Καίρο. Η επιχειρηση «σκουπα» της αστυνομιας σε βαρος χιλιαδων αλλοδαπων δεν σταματησε ουτε τις μερες των Χριστουγεννων.

Τα ανθρωποκυνηγητα απο τους μπαστους στις πλατειες, τα εργοστασια και τα αγροκτηματα, οι βιαιες συλληψεις και οι απελασεις πυκνωσαν τοσο, που ακομα και οι πρεσβιες καποιων χωρων εχουν διαμαρτυρηθει για την βαναυση και απανθρωπη μεταχειρηση των Ξενων εργατων.

Διακρισεις

Η βαρβαρη σταση της κυβερνησης εχει οδηγησει ορισμενα στρωματα μεσα στην κοινωνια, οχι μονο να αναπτυσουν ρατσιστικες θεωριες αλλα να εκδηλωνονται και ανοικτα. Διαβαζουμε απο διαφορες επιστολες στις εφημεριδες χυδαιες αποψεις, οπως γιατι να συχναζουν οι Ξενοι στους δημοσιους χωρους και τα παρκα, οτι ειναι βρωμικοι και ειναι φερνουν αρρωστιες. Οτι καθε σπιτι εχει και φιλιππινεζα και οτι αυτο βαζει σε κινδυνο την ανατροφη των παιδιων. Κολλεγιο ειχε το θρασος να διαφημιζει την «ανωτεροτητα» του γιατι δεχεται μονο Κυπριους φοιτητες.

Ξενοι φοιτητες καταγγειλαν απο την τηλεοραση οτι φοβονται να πηγαινουν στις δισκοθηκες γιατι καποιοι τους ενοχλουν και καποτε

τους κυνηγουν και τους Ξηλοφορτωνουν. Τεοιες δημοσιες προσβολες δεχονται καθημερινα εκατονταδες Ξενοι, εργατες και φοιτητες. Την επομενη των χριστουγεννων ο ιερεας στον Αποστολο Βαρναβα Δασουπολης, διεκοψε την τελετη γαμου για να διωξει ενα μαυρο φιλο του ζευγαριου ο οποιος ηταν κουμπαρος. Παρα τις αντιδρασεις του κοσμου ο ιερεας αρνηθηκε να συνεχισει τη τελετη αναγκαζοντας ετσι τον μαυρο να αποσυρθει απο κουμπαρος, για να μην δημιουργησει προβλημα στο γαμο.

Ρατσισμος απο τα πανω

Η κυβερνηση και οι διαφοροι φιλελευθεροι μικροαστοι, ισχυριζονται υποκριτικα οτι ο ρατσισμος προερχεται απο τις προληψεις και την χαμηλη μορφωση των πλατιων στρωματων της κοινωνιας και κυρια της εργατικης ταξης. Αυτο ειναι χοντρο ψεμα. Ο ρατσισμος προερχεται ακριβως απο την αντιθετη κατευθυνση. Προερχεται απο την πολυ συγκεκριμενη και συνειδητη προσπαθεια των «μορφωμενων» καπιταλιστων να συντηρησουν και να διαωνισουν την κυριαρχια τους.

Η ιδια η αρχουσα ταξη και η κυβερνηση καλιεργουν τον ρατσισμο μεσα απο την εκπαιδευση, τη τηλεοραση και τις εφημεριδες που χυνουν καθημερινα ενα ρατσιστικο οχετο για τους Ξενους που φταινε σχεδον για ολα, για τις αρρωστιες, για την ανεργια, για την εγκληματικοτητα και οτι αλλο φανταστει κανεις. Τα νομοσχεδια και οι περιορισμοι που βαζουν για τους Ξενους ερχονται να ενισχυσουν αυτο το ρατσιστικο οπλοστασιο.

Σ'αυτη την ρατσιστικη εκστρατεια εκτος απο τον Πιττοκοπιτη του ΔΗΚΟ και Επαρχιακο Γραμματεια της ΣΕΚ μπηκε και ο προεδρος του Συναγερμου. Ο Ματσης υποστηριζει οτι: «πρεπει να αντιμετωπισουμε το προβλημα της απασχολισης Ξενων και οχι μονο εργα-

των, που απειλει την δομη της κυπριακης κοινωνιας». Ακομα βουλευτες του Συναγερμου στην Λαρνακα υποστηριζουν την δημιουργια ειδικων σωματων για να παρακολουθουν τα παραλια απο οπου μπαίνουν οι Ξενοι με τις βαρκες.

Χοντρα ψεματα

Κατηγορουν τους Ξενους σαν υπευθυνους για την εγκληματικοτητα. Ανακαλυψαν την «Ρωσικη μαφια» και τωρα τελευταια τους Τσιγγανους «καπατεωνες» που ζουν και δρουν στην Γερμασσογια. Τους κατηγορουν οτι ταχα μας κλεβουν οχι μονο τις δουλειες, αλλα και τις γυναικες μας. Οτι ταχα αλλαζουν τα ηθη, εθιμα και τις παραδοσεις της κυπριακης κοινωνιας. Οτι οι μικτοι γαμοι απειλουν με καταρευση τον θεσμο της σφικτης κυπριακης οικογενειας.

Η αυξηση ομως της εγκληματικοτητας δεν ωφειλεται στους Ξενους. Η ιδια η αστυνομια παραδεχεται πως το ποσοστο της εγκληματικοτητας σε σχεση με τον αριθμο των Ξενων ειναι πολυ μικροτερο απο το ποσοστο εγκληματικοτητας των ντοπιων. Στην πραγματικοτητα οι Ξενοι εργατες ειναι τα θυματα της εγκληματικοτητας της αστυνομιας αφου ακομα και τα λιγα λεφτα και αγαθα που καταφερνουν να αγορασουν απο τον «παραδεισο της Κυπρου» τα χανουν οταν τους αρπαζουν και τους απελαουν.

Οσο για την ανεργια και τα χαμηλα μεροκαματα δεν ειναι οι Ξενοι που φταινε αλλα οι ιδιοι οι καπιταλιστες και το συστημα τους που βρισκεται σε κριση. Τι σχεση εχουν οι Ξενοι εργατες οταν εκατονταδες εργαζομενοι στην ενδυση χανουν τη δουλεια τους εξαιτιας της πτωσης της στερλινας για παραδειγμα. Ακομα ενω στην ενδυση δεν απασχολονται περισσοτεροι απο 200 - 300 Ξενους οι απολησεις ξεπερασαν τις 3000 χιλιαδες. Το ιδιο και στα ξενοδοχεια.

Η αγωνια τους για τις αλλαγες που

γινονται στην οικογενεια και τη κυπριακη κοινωνια ειναι τελειως υποκριτικη. Τις χειροτερες αλλαγες τις προκαλουν αυτοι οταν αναγκαζουν χιλιαδες εργαζομενους να μεταναστευουν και να αντιμετωπιζουν τους ρατσιστικους περιορισμους και τις διωξεις που επιβαλλουν οι ομολογοι τους στην Ευρωπη, Αμερικη, Αυστραλια ή οταν ριχνουν στην ανεργια και την μιζερια χιλιαδες εργατικες οικογενειες.

Τι ειναι ο ρατσισμος

Ρατσισμος ειναι η καθε προκαταληψη, διαχωρισμος και διακριση με βαση το χρωμα την φυλη ή την εθνικη καταγωγη και προελευση.

Ο ρατσισμος δεν υπηρχε παντα. Στις προηγουμενες κοινωνιες οι αρχουσες ταξεις επεβαλλαν την κυριαρχια τους πανω στους σκλαβους και τους δουλους χρησιμοποιοντας τη φυσικη βια, το στρατο και το μαστιγιο. Ο ρατσισμος εμφανιζεται με την εμφανιση του καπιταλισμου που προσπαθει να βρει ιδεολογικη στηριξη για τις διακρισεις και την καταπιεση. Τοτε ειναι που εμφανιζονται και τα επιχειρηματα για κατωτεροτητα των μαυρων, για βιολογικες διαφορες και αλλες ρατσιστικες θεωριες.

Ο ρατσισμος εχει ενα συγκεκριμενο στοχο. Εξυμνηρει τους καπιταλιστες στο να βαζει τους εργατες τον ενα εναντια στον αλλο και να τους αποτρεπει απο το να παλεψουν αποτελεσματικα εναντια στα αφεντικα που τους εκμεταλευονται ολους, ανεξαρτητα απο χρωμα ή εθνοτητα. Μεσα απο τον ρατσισμο λοιπον κτυπουν την δυναμη

της εργατικης ταξης που ειναι η ενοτητα και αλληλεγγυη ολων των εργατων ανεξαρτητα φυλης, θρησκειας, εθνοτητας και φυλου και να τους σερνουν απο πισω τους. Με τον ρατσισμο προσπαθουν να καλιεργουν την ψευδαισθηση στους ντοπιους εργαζομενους οτι ειναι κομματι μιας ανωτερης εθνοτητας και εχουν κοινα συμφεροντα με τα αφεντικα τους.

Ετσι οι καπιταλιστες καλιεργουν τις διακρισεις και την απεχθεια απεναντι στους Ξενους. Για τους καπιταλιστες οι Ξενοι εργατες ειναι ενα φτηνο εργατικο δυναμικο με το οποιο θελουν να καλυπτουν τις αναγκες τους με το χαμηλοτερο κοστος. Τους πληρωνουν λιγοτερα, δεν εχουν ωραριο, καμια ιατροφαρμακευτικη φροντιδα και τους διωχνουν οποτε θελουν. Ολα αυτα τα δικαιολογουν προβλαλλοντας το επιχειρημα οτι ειναι Ξενοι, κατωτεροι, και στις πατριδες τους ζουν χειροτερα. Πολλες φορες το θρασος τους μαλιστα φταινει στο σημειο να θελουν να τους δειχνουν και ευγνωμωσουν απο πανω οι Ξενοι.

Με τις ιδεες του ρατσισμου οι καπιταλιστες προσπαθουν ακομα να αποστρεψουν τις ευθυνες απο πανω τους για οσα κακα γινονται. Θελουν να αποπροσανατολισουν τους εργατες απο τον πραγματικο φταιχτη για την ανεργια, την φτωχεια και την μιζερια. Αυτο γινεται πιο εντονα σε περιόδους οικονομικης κρισης. Για ολα φταινε οι Ξενοι, ο μονος που δεν φταιει ειναι ο καπιταλισμος. Οι Ξενοι γινονται ο αποδιοπομπαιος τραγος για ολα τα κακως εχοντα, κοινωνικα ειναι η «σπητζια του

Αλεξ Καλλινικος

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

Τι ειναι και πως παλευεται

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ρατσισμος

τι ειναι και πως παλευεται

η πραγματικη ιστορια της αναπτυξης του ρατσισμου - ενα αθλιο δημιουργημα του καπιταλισμου.

Η αντιρατσιστικη παλη,

η πειρα και τα ρευματα σκεψης και δρασης.

Η σοσιαλιστικη αντιμετωπιση.

Μπορειτε να το βρειτε

στα βιβλιοπωλεια

και στα γραφεια της Εργατικης Δημοκρατιας.

Τηλ 349770 και 348069

Ν ΤΟΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟ

ΕΝΟΙ

ΟΙΤΗΤΕΣ

αυρου», οποίος και να φταιει αυτοι θα την πληρωσουν.

Ο ρατσισμός όμως δεν στρέφεται μόνο εναντίον στους ξένους εργάτες. Στρέφεται και εναντίον στους ντόπιους εργάτες. Όσο μας χρειαζονται οι ξένοι, άλλο τόσο τους χρειαζόμαστε και εμείς. Αν η εργατική τάξη δεν ξεφορτωθεί τον ρατσισμό και δεν παψει να βλέπει τους άλλους εργάτες σαν εχθρό, δεν μπορεί να πάψει αποτελεσματικά, εναντίον στα αφεντικά και τις επιθεσεις τους για την ανατροπή του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος και για το κτίσιμο του διεθνούς σοσιαλισμού. Γι' αυτό χρειάζεται η ενότητα και κοινή δράση των εργαζομένων σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Παλη εναντίον στον ρατσισμό

Οι σοσιαλιστές εργάτες πρέπει να είναι μπροστά στην μάχη εναντίον στον ρατσισμό απεναντί σ' όλες τις μορφές και τις πλευρές του. Ενάντια στις διακρίσεις από τα ρατσιστικά ανεκδότα μέχρι τις ιδέες και θεωρίες. Ενάντια στις απελασεις και την αστυνομική βία, ενάντια στις ρατσιστικές βιαιοπραγίες των αυτοκλήτων «σωτήρων» της καθαρότητας της φυλής και των φασιστών.

Οι συντεχνίες και τα κομμάτια της ντιπολιτευσης υποκριτικά καταδικάζουν τον ρατσισμό και διαμαρτυρούνται για τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης των μεταναστών. Την ίδια ώρα υποστηρίζουν την απαγόρευση εισόδου στους ξένους και ζητούν αυστηρότερο έλεγχο στα λιμάνια και τα αεροδρόμια και αϊζουν τον ρόλο του αστυνομικού κα-

ταγγέλλοντας «παρανομούς» εργάτες. Μ' αυτό τον τρόπο νομιμοποιούν την κρατική καταστολή εναντίον στους ξένους, συντηρούν τις ανισότητες και δίνουν αληθοφάνεια στα ψέματα της αστικής προπαγάνδας.

Όλα αυτά είναι που ανοίξαν το δρόμο ώστε να έχουμε περιστατικά σαν αυτό στον Υψωνα, όταν ρατσιστές ξυλοφορτώσουν αραβές εργάτες και δοκίμασαν να καθίσουν το σπίτι τους μπουρμενοί τους φασίστες στην Γερμανία.

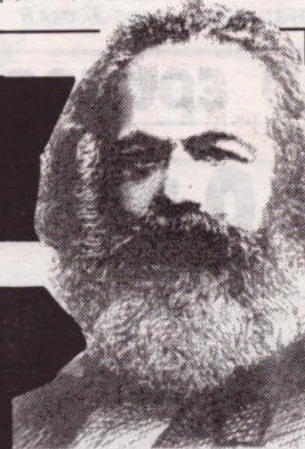
Αντίθετα χρειάζεται να ζητήσουμε την ελεύθερη είσοδο και την καταργηση των περιορισμών εισόδου. Αυτό θα τους απαλλάξει όχι μόνο από το αγχος της παρανομίας αλλά και από το φοβο της απελασης. Να ζητήσουμε την άμεση νομιμοποίηση όλων των ξένων εργαζομένων που βρίσκονται στην χώρα. Να αφαιρέσουμε το δικαίωμα από κάθε μπατσο και εργοδότη να αποφασίζει για την τύχη κάθε ξένου εργατή και φοιτητή. Χρειάζεται παλη για το δικαίωμα οργανώσης και ίσα δικαιώματα μέσα στις συντεχνίες και τις οργανώσεις των εργαζομένων της νεολαίας.

Μόνο έτσι γκρεμίζουμε τους διαχωρισμούς που βάζει ο καπιταλισμός ανάμεσα μας και κτιζουμε τις προϋποθεσεις για τη δημιουργία μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας δίχως ρατσισμό, πολέμους και εκμετάλευση.

Νίκος Αγιομαμιτής

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ

ΣΤΗ ΠΡΑΞΗ

Ο ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΣΗΜΕΡΑ

Στις 9-11 του περασμένου μηνά έγινε η Διεθνής Συνάντηση Αριστερών Κομμάτων που οργανώσε το ΑΚΕΛ μαζί με το ΚΚΕ. Στη Διεθνή Συνάντηση διαπιστώθηκε ότι «η Νέα Ταξή πραγματών επιδεινωσε τα καυτά προβλήματα που ταλαιπωρούν την ανθρωπότητα και ότι οι λαοί του κόσμου αναζητούν μια πραγματικά νέα, δικαίη διεθνή ταξή πραγματών».

Μετα την καταρρευση των σταλινικών καθεστώτων ένα μεγάλο κομμάτι της αριστεράς εναποθέσε τις ελπίδες για ειρήνη στους διεθνείς ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς όπως ο ΟΗΕ, ΕΟΚ. Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε ο Χριστοφίας, μετά την καταρρευση του Κομμουνιστικού μπλοκ, το ΑΚΕΛ, παρόλες τις επιφυλαξεις του τότε, υποστήριξε την Νέα Ταξή που είχε εξαγγείλει ο Μπους, «... νοούμενου ότι θα οδηγήσει στην επικράτηση της ειρήνης, στην βελτίωση της καταστάσης των φτωχών κρατών και των εργαζομένων στον κόσμο». Όμως ιμπεριαλισμός με ανθρωπινό πρόσωπο δεν μπορεί να υπάρξει.

Για ν' αντιληφθούμε τι είναι ο ιμπεριαλισμός στην εποχή μας πρέπει να κατανοήσουμε τον τρόπο με τον οποίο αναπτύχθηκε σαν σύστημα, συνδεδεμένο ουσιαστικά με το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα.

Ο Ιμπεριαλισμός μέχρι το 1945

Προς τα τέλη του 19ου αιώνα σημειώθηκαν δυο χαρακτηριστικές αλλαγές στις αναπτυσσόμενες ευρωπαϊκές καπιταλιστικές χώρες:

Ο ανταγωνισμός και η συσσώρευση του κεφαλαίου οδήγησαν στη δημιουργία λιγότερων αριθμητικά εταιρειών αλλά που είναι τεραστίες σε μέγεθος και που ελεγχούν την αγορά, τα μονοπώλια.

Το βιομηχανικό κεφάλαιο τείνει να συγχωνεύεται με τις μεγάλες τραπεζές και σχηματίζει το χρηματιστικό κεφάλαιο. Η τάση αυτή οδηγεί στο δυναμισμό του κράτους όχι μόνο σαν προστάτη, αλλά και σαν καπιταλιστή που αναλαμβάνει ένα μεγάλο μέρος της παραγωγής. Η τάση όπως την ονόμασε ο Μπούχαριν για «κρατικό καπιταλισμό».

Όμως μαζί με τις τάσεις αυτές του καπιταλισμού είναι δεμένη και η δυναμική του κεφαλαίου που έχει ανάγκη να επεκταθεί σε άλλες χώρες, να περάσει τα εθνικά σύνορα για περισσότερη συσσώρευση.

«Οι καπιταλιστές - όπως είπε ο Λένιν - μοιράζουν τον κόσμο όχι από κάποια ιδιαίτερη μοχθηρία, αλλά γιατί ο βαθμός συγκέντρωσης που έχει επιτευχθεί τους σπρωχνει να παρουν αυτό το δρόμο για να βγάλουν κέρδος».

Από το 1860-1914 ο κόσμος μοιράστηκε σε αποικίες ανάμεσα στις διάφορες αυτοκρατορίες των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών χωρών.

Αποτελεσμα αυτών των αλλαγών ήταν ν' αλλάξει και η φύση των ανταγωνισμών. Οι οικονομικοί ανταγωνισμοί ανάμεσα σε κράτη δεν διεξαγο-

νται απλά με οικονομικά μέσα αλλά με διπλωματικά, εμπορικά και στρατιωτικά μέσα.

Η στρατιωτική ισορροπία αλλάζει την οικονομική ισορροπία και αντίστροφα. Γι' αυτό οι ιμπεριαλιστικοί πολέμοι, υποστηρίζει ο Μπούχαριν, είναι οργανικά δεμένοι με το χαρακτήρα του καπιταλισμού στη φάση της διεθνοποίησης του.

Οι στρατιωτικοί ανταγωνισμοί οδηγούν στους εξοπλισμούς και στον πόλεμο μεταξύ των ιδίων των ιμπεριαλιστών, για το μοίρασμα και ξαναμοίρασμα του κόσμου, όπως ήταν οι δυο παγκόσμιοι πολέμοι.

Ο Ιμπεριαλισμός των υπερδυναμιών

Με το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου αναδεικνύονται δυο υπερδυναμίες που κυριαρχούν στρατιωτικά και οικονομικά σε αντίστοιχα στρατοπέδα. Έτσι αλλάζει το πρότυπο του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και παίρνει την διαταγή του Ψυχρού πολέμου.

Από τη μια το αμερικανικό κεφάλαιο κυριαρχεί πάνω στο Δυτικό μπλοκ και τον στρατιωτικό συνασπισμό του ΝΑΤΟ. Από την άλλη κυριαρχεί η ΕΣΣΔ πάνω στις χώρες του Ανατολικού μπλοκ με το στρατιωτικό συμφωνο της Βαρσοβίας.

Οι ανταγωνισμοί ανάμεσα στις δυο ιμπεριαλιστικές υπερδυναμίες οδήγησαν την κάθε πλευρά για μεγάλη χρονική περίοδο να εντάτικοποιήσει την παραγωγή οπλών μαζικής καταστροφής. Αυτοί οι ανταγωνισμοί οδήγησαν στη διαρκή οικονομία των εξοπλισμών όπου η πολεμική βιομηχανία βρίσκεται στο κέντρο της οικονομίας των δυο υπερδυναμιών. Το επίπεδο των δαπανών για εξοπλισμούς έφτασε σε πρωτοφανή επίπεδα, ψηλότερα ακόμα και από περιόδους πολέμων.

Πολέμοι βεβαία συνεχίσαν να γίνονται στην περιφέρεια του συστήματος, όμως στο κέντρο επικράτησε ιμπεριαλιστική ειρήνη.

Μεταπολεμικά, η διαρκής οικονομία των εξοπλισμών έπειξε σταθεροποιητικό ρόλο στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα μέχρι το 1973-74, δημιουργώντας την πιο μεγάλη σε διάρκεια και μέγεθος ανάπτυξη που γνώρισε ποτέ ο καπιταλισμός.

Όμως από ένα σημείο και μετά οι εξοπλισμοί από σταθεροποιητικός παραγοντας του συστήματος άρχισαν να υποσκαπτούν την ανάπτυξη σε Δυση και Ανατολή.

Σήμερα

Τα οικονομικά βάρη των εξοπλισμών που επωμιστήκαν οι δυο υπερδυναμίες είχαν σαν αποτέλεσμα να υπονομεύσουν την ίδια την οικονομία τους. Η οικονομία της ΕΣΣΔ στη δεκαετία του 80 μπαίνει σε κρίση με αποτέλεσμα να είναι ανικανή να διατηρήσει το ρόλο της στον στρατιωτικό ανταγωνισμό του Ψυχρού Πολέμου. Καθώς οι χώρες του Ανατολικού μπλοκ βρίσκονται αποκομμένες από την τεραστία επέκταση και διεθνοποίηση του συστήματος ανακαλύπτουν ότι το κόστος για να παραγουν και ν' ανταγωνιστούν με το υπολοιπό σύστημα είναι φοβερά ψηλό. Μαζί με την οικονομία αρχίζει και κλυδωνίζεται και η πολιτική δομή των σταλινικών καθεστώτων με αποτέλεσμα την

καταρρευση τους.

Όμως και οι ΗΠΑ, εστω κι αν ήταν η «ατμομηχανή» που εβαζε σε κίνηση ολη αυτή την «άνθηση» έσυρε το μεγαλύτερο οικονομικό βάρος των εξοπλισμών της Δύσης με αποτέλεσμα να επωφεληθούν οικονομικά περισσότερο άλλες χώρες όπως Γερμανία και Ιαπωνία. Αυτή η εξέλιξη επέφερε την κρίση της αμερικανικής ηγεμονίας.

Οι οικονομικοί ανταγωνισμοί που εμφανίζονται μέσα στο Δυτικό στρατοπέδο παίρνουν πολιτικό χαρακτήρα. Έτσι σήμερα δεν έχουμε την ηγεμονία μιας υπερδυναμής που οι υπολοίποι είναι υποχρεωμένοι ν' ακολουθούν αλλά αναδυθηκαν κι άλλες παγκόσμιες πολιτικές δυνάμεις και οικονομικά κέντρα όπως οι Νέες Βιομηχανικά Χώρες, η Ν.Αφρική, Ιράν, Ιρακ, Ελλάδα, Τουρκία κλπ.

Αυτές οι νέες περιφερειακές καπιταλιστικές δυνάμεις επιδιώκουν όχι μόνο την οικονομική αλλά και την πολιτική και στρατιωτική υπεροχή στο χώρο τους. Προσπαθούν να παίξουν τον ρόλο της υποίμπεριαλιστικής δύναμης της περιοχής.

Οι ανταγωνισμοί μεταξύ των τοπικών δυναμιών οδηγούν σε εντάσεις, συγκρούσεις και πολέμους (Ελλάδα-Τουρκία, Ιράν-Ιρακ, Ινδία-Πακισταν).

Είναι γι' αυτούς τους λόγους που το τέλος του διαχωρισμού του κόσμου από δυο ιμπεριαλιστικές υπερδυναμίες δημιουργεί περισσότερη ασταθεια στον κόσμο (Γιουγκοσλαβία, Μ.Ανατολή, Αφρική, δημοκρατίες της πρώην ΕΣΣΔ) ενώ το πρόσωπο του ιμπεριαλισμού σήμερα προβάλλει ακόμα πιο βαρβαρό και απάνθρωπο.

Η αντίληψη μεγάλου μερους της αριστεράς ότι οι χώρες του πρώην Ανατολικού μπλοκ ήταν «σοσιαλιστικές» και η ανικανότητα κατανόησης του πως διαμορφώνεται ο ιμπεριαλισμός σήμερα οδήγησε και οδηγεί σε αδιέξοδα. Αυτό φάνηκε στον πόλεμο του Κόλπου.

Την στιγμή που η κυβέρνηση Βασιλείου προσέφερε όλες τις διευκολύνσεις στους ιμπεριαλιστές, οι Βρετανικές βάσεις χρησιμοποιούνταν σαν ορμητήριο για την ιμπεριαλιστική σφαγή στον Κόλπο και οι φρεγάτες του Μητσοτάκη σταθμεύαν στη Λεμεσό, την ίδια στιγμή η ηγεσία του ΑΚΕΛ και ολη σχεδόν η υπολοιπή αριστερά στηρίζαν αυτές τις ενεργείες για χαρή της «κινητικότητας» στο Κυπριακό.

Για τους σοσιαλιστές ο ιμπεριαλισμός δεν είναι ούτε νεκρός ούτε κανένα τερας που απλώνει τα πλοκάμια του από το Πενταγώνο, ή από το Κρεμλίνο.

Οι αγώνες των εργατών επιστρευσαν την καταρρευση του ανατολικού μπλοκ, αυτοί μπορούν να δώσουν αποφασιστικό χτυπήμα και στη Δύση. Όπως για τον Λένιν ήταν καθαρό ότι «ο εχθρός είναι μέσα στην ίδια μας την χώρα» έτσι και για μας πρέπει να είναι καθαρό ότι η παλη εναντίον στον ιμπεριαλισμό είναι οργανικά δεμένη με την παλη εναντίον στους δικούς μας καπιταλιστές μέσα στη δική μας χώρα.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Ο ερανος της ΠΑΣΥΔΥ για τους Σερβοβοσνιους

Ο πόλεμος είναι αδικος απο ολες τις πλευρες

Ηγεσια της συντεχνιας των δημοσιων υπαλληλων, ΠΑΣΥΔΥ, μετα την επισκεψη στο σερβικο τμημα της Βοσνιας και τις συναντησεις με τον ηγετη των Σερβοβοσνιων Καρατζιτς, επεστρεψε πιασ προκυρησσοντας ερανο για "ανακουφιση στους αγωνιζομενους Σερβοβοσνιους, για τα ορφανα του πολεμου, των ξεσπιτωμενων και των θυματων του πολεμου".

Ετσι αποφασιστηκε ν'αποκοπει 1% απο τους μισθους των υπαλληλων για το Γεναρη. Οσοι δεν θελουν να συνδραμουν ειναι υποχρεωμενοι να συμπληρωσουν και ν'αποστειλουν ενα υπομνημα στο λογιστηριο για να μην αποκοπει το ποσο.

Η αποψη οτι ο πολεμος στα Βαλκανια ειναι θρησκευτικος - αποψη που υιοθετησε και η ηγεσια της ΠΑΣΥΔΥ - ειναι ιδιαιτερα προσφιλης μεσα στους Ελληνες και Ελληνοκυπριους εθνικιστες που βλεπουν ταχα οτι η προαιωνια διαχωριστικη γραμμη στα Βαλκανια ειναι η συγκρουση Ορθοδοξιας και Ισλαμ.

Ομως οι διαφορες δεν ειναι αναμεσα σε χριστιανους και μουσουλμανους αλλα αναμεσα σε εργατες και αφεντικα. Η πραγματικη διαχωριστικη γραμμη ειναι η ταξικη, και οχι η φυλετικη η θρησκευτικη.

Ειναι σημαντικό ομως το γεγονος οτι η αποφαση της ΠΑΣΥΔΥ συναντησε πολλες αντιδρασεις απο τα ιδια τα μελη και στελεχη που δημοσιοποιησαν την αντιθεση τους στην πολιτικη της ηγεσιας της ΠΑΣΥΔΥ.

Μια τετοια διαμαρτυρια αποτελει και το παρακατω κειμενο του Χρ. Χριστοφορου, Προεδρου του Κλαδου Υπαλληλων του Γραφειου Τυπου και Πληροφοριων.

Στα διαδραματιζομενα στην πρωην Γιουγκοσλαβια και ιδιαιτερα στη Βοσνια, η κυριαρχη στην Κυπρο αντιληψη προβαλλει το θεμα σαν προβλημα συνομιλιας εναντιον των Σερβων που ειναι ορθοδοξοι και "απαιτει" να υποστηριξουμε τους "ομοδοξους" μας για προασπιση της ορθοδοξιας.

Σ'ενα δημοκρατικο τοπο ο καθενας δικαιουται να εχει τις αποψεις του και να τις υπερασπιζεται με τον τροπο που θελει, φτανει να μην προαγει το ρατσισμο, φυλετικο η θρησκευτικο και να μην παραβιαζει τους νομους.

Θεωρω ομως ανεπιτρεπτο και απαραδεκτο τον τροπο με τον οποιο η ηγεσια της συντεχνιας μας, ΠΑΣΥΔΥ, προσπαθει να εμπλεξει τα μελη της στο θεμα.

Πρωτα με την επισκεψη, το "προσκυνημα" στο σερβικο τμημα της Βοσνιας που πραγματοποιησε πριν μερικες βδομαδες και, δευτερο, με τον τροπο που αποφασισε να διεξαγει ερανο για τους Σερβους της Βοσνιας.

Δεν θα προσπαθησω να δωσω τις αποψεις μου αλλα θετω στην ηγεσια της ΠΑΣΥΔΥ μερικα ουσιαστικα ερωτηματα που απασχολουν πολλους συναδελφους που αναμενουν απαντηση.

α) Με ποιο τροπο η παροχη βοηθειας μονο προς τον ενα των αντιμαχομενων μπορει να συνιστα συμβολη στην υποθεση της ειρηνης;

β) Ποια λογικη οδηγει στην παροχη "ανθρωπιστικης" βοηθειας μονο προς την μια πλευρα; Μηπως θυματα του πολεμου ειναι

μονο τα παιδια των Σερβων; Γιατι δεν βοηθουμε ΟΛΑ τα θυματα αυτης της καταστασης;

γ) Φαινεται οτι τα Χριστουγεννα αποτελεσαν την ευκαιρια για τη χειρονομια της ηγεσιας της ΠΑΣΥΔΥ. Ομως, ποσο χριστιανικο ειναι να διαλεγουμε για αποδεκτες της χειρονομιας μας αυτους που τυγχανει να εχουν απλως την ιδια θρησκεια με μας;

δ) Με τη συμπαρασταση προς τους Σερβους με μονο κριτηριο τη θρησκεια, "γιατι ειναι ορθοδοξοι", δεν σκεφτηκατε μηπως προαγετε τον θρησκευτικο διαχωρισμο αναμεσα σε συναδελφους μελη που τυγχανει να ειναι καθολικοι;

Τα ερωτηματα αυτα αποτε-

λουσαν μερος κειμενου που εδωσα για δημοσιευση στο Δημοσιο Υπαλληλο, μια βδομαδα πριν απο την κυκλοφορια του τελευταιου φυλλου. Για λογους που δεν μπορεσα να διερευνησω δεν δημοσιευτηκε και δεν ξερω αν υπαρχει προθεση να δημοσιευθει.

Στο μεταξυ προεκυμαν νεα στοιχεια για το θεμα. Στη συναντηση ενημερωσης των εκπροσωπων των κλαδων, ο Γ.Γ. της οργανωσης μας, ανεφερε οτι οτι το προιον του ερανου θα παραδοθει σε χρημα στους ηγετες των Σερβων της Βοσνιας. Αυτο δημιουργει την πιθανοτητα τα χρηματα αυτα να μετατραπουν σε φονικα οπλα.

Επισης, παραδεχτηκαν οι ηγετες της ΠΑΣΥΔΥ οτι ο τροπος

αποκοπης του 1% απο τους μισθους των υπαλληλων τον Γεναρη συνιστα, ισως, παραβιαση των νομων. Παρολα αυτα προχωρησαν στη μεθοδο τους.

Τελειωνοντας, θελω να τονισω μονο τουτο: θα υποστηριξω καποιον μονο με κριτηριο την ανθρωπια και το ηθος, με βαση την προαγωγη της υποθεσης της ειρηνης και οχι με βαση το χρωμα, τη φυλη η τη θρησκεια. Αυτη την αρχη πρεπει ν'απαιτουμε ιδιαιτερα απο μια συντεχνια εργαζομενων, οπως η Παγκυπρια Συντεχνια Δημοσιων Υπαλληλων.

Χριστοφορος Χριστοφορου
Προεδρος Κλαδου Υπαλληλων Γ.Τ.Π.

ΤΟ ΦΟΡΟΥΜ Ε/Κ ΚΑΙ Τ/Κ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ

Να προχωρησουν σε αντιπολεμικη διακυρηξη φιλιας και συνεργασιας

Στις 17 Γεναρη προκειται να γινει το φορουμ ελληνοκυπριακων και τουρκοκυπριακων συνδικατων μετα απο πολλες αναβολες και θα εχει σαν θεμα «τα δικαιωματα των εργαζομενων και των συντεχνιων στην ομοσπονδια».

Απο μονο του το γεγονος αυτης της συναντησης ειναι σημαντικό και σιγουρα αποτελει ενα κτυπημα στο σωβινισμο που καλιεργειται και στις δυο πλευρες. Απο αυτη την αποψη ειναι σημαντικό που τελικα θα μπορεσει να γινει.

Η σημασια του ομως θα ηταν πολυ μεγαλητερη αν αντι να ασχοληθει με το θεμα της Ομοσπονδιας προσπαθουσε να καταληξει σε μια αντιπολεμικη διακυρηξη φιλιας και συνεργασιας των ελληνοκυπριων και τουρκοκυπριων εργαζομενων και των

οργανωσεων τους. Η συμβολη μιας τετοιας συναντησης στη δημιουργια κλιματος εμπιστοσυνης και φιλιας αναμεσα στους ελληνοκυπριους και τουρκοκυπριους εργαζομενους θα ηταν τεραστια.

Κατι τετοιο δεν ειναι αγνωστο στην παραδοση του εργατικου κινηματος στην Κυπρο. Τον Γεναρη του 1948 υπογραφηθηκε μεταξυ της ΠΕΟ και της Κ.Ε. των Τουρκικων Συντεχνιων «Συμφωνια καλων σχεσεων και συνεργασιας» με στοχο να βρουν τροπους να «καταδικασουν την προπαγανδα του ενος εναντια στον αλλο... το φυλετικο μισος και τη φυλετικη διακριση».

Αυτη η συμφωνια ειχε τεραστια συμβολη στην εμφανιση των κοινων απεργιακων αγωνων του '48 οπου ελληνες και τουρκοι εργατες παλεψαν μαζι εναντια στα αφεντικα, και την αποικιο-

κρατικη αστυνομια, γραφοντας με το αιμα τους, ελληνο και τουρκοικες μερικες απο τις ηρωικότερες σελιδες στην ιστορια του εργατικου κινηματος στη Κυπρο.

Μπορει μια τετοια προσπαθεια να μην εβρισκε την υποστηριξη ολων των ηγετων των συντεχνιων που συμμετεχουν στο Φορουμ αφου αρκετοι απο αυτους ειναι δεξιοι εθνικιστες. Ειναι σιγουρο ομως οτι θα ειχε την υποστηριξη μεγαλων κομματιων της εργατικης ταξης και στο βορρα και στο νοτο.

Αυτο φαινεται οχι μονο απο την αδιαφορια με την οποια αντιμετωπιζουν οι εργατες τις σωβινιστικες εκδηλωσεις στο βορρα και στο νοτο αλλα και απο την μεγαλη συμμετοχη που υπηρξε στις ελαχιστες εκεινες κοινες εκδηλωσεις που εγιναν και εδωσαν την ευκαιρια σε απλους ελ-

ληνοκυπριους και τουρκοκυπριους εργαζομενους να συναντηθουν για να κουβεντιασουν η να γλεντησουν.

Ειναι σιγουρο οτι μια τετοια προσπαθεια θα εβρισκε λιγοτερες δυσκολιες απο οσες βρηκε μεχρι σημερα το Φορουμ για να πραγματοποιηθει. Αυτο δεν ειναι τυχαίο, αφου προσπαθει να αναπαραγει σε επιπεδο ηγεσιων των συντεχνιων τα παζαρια Κληριδη - Ντεκτας για την Ομοσπονδια.

Ενα Φορουμ με την συμμετοχη και συνδικατων απο την Ελλαδα και την Τουρκια που να καταληξει σε μια αντιπολεμικη διακυρηξη και μια συμφωνια φιλιας και συνεργασιας θα εδινε τεραστια ωθηση στην προσπαθεια ειλικρινους επαναπροσεγγισης των εργαζομενων στη Κυπρο, την Ελλαδα και την Τουρκια.

Για να γινει ομως κατι τετοιο

πρεπει οι ηγεσιες των συντεχνιων να σταματησουν να ακολουθουν τη δικη τους αρχουσα ταξη, υποστηριζοντας τις επιλογες της και προβαλλοντας τα «εθνικα συμφεροντα» της πλευρας τους, και να υποστηριξουν τα ταξικα συμφεροντα των εργατων που ειναι κοινα για ελληνες και τουρκους εργατες. Να στραφουν πρωτα και κυρια εναντια στους υπευθυνους της δικης τους πλευρας, τη δικη τους αρχουσα ταξη και να δυναμωσουν τους ταξικους τους αγωνες.

Προς αυτη την κατευθυνση ειναι που πρεπει να δουλεψουν οι ελληνοκυπριοι και τουρκοκυπριοι εργαζομενοι και νεολαιοι που δεν θελουν να ξαναβρεθουν να σκοτωνονται μεταξυ τους σε πολεμους που δεν εχουν να κανουν τιποτα με τα δικα τους συμφεροντα.

**«Εργατική
Δημοκρατία»**

Η εφημερίδα που παλεύει για:

Επανάσταση

Και όχι ρεφορμισμό.

Για την ανατροπή του αστικού κράτους και του καπιταλισμού από την ίδια την εργατική τάξη, και όχι για την μεταρρύθμιση, διαχείριση και «επιδιόρθωση» του μεσα από την Βουλή.

**Εργατική
Δημοκρατία**

Και όχι κρατικό καπιταλισμό.

Για τον έλεγχο της παραγωγής και ολοκλήρης της κοινωνίας από την άμεση δημοκρατία των ιδίων των εργατών. Ο σοσιαλισμός είναι η κοινωνία της ελευθερίας, της καταργήσης των διακρίσεων και της καταπίεσης εναντίον στις γυναίκες και τις κοινωνικές μειοψηφίες όπως οι ομοφυλόφιλοι. Οι επαναστάτες παλεύουν από τώρα στο πλευρό αυτών των μειοψηφιών υποστηρίζοντας τα δικαιώματά τους.

Οι κοινωνίες της ανατολικής Ευρώπης, της Ρωσίας μετά την σταλινική αντεπανάσταση, και της Κίνας που ονομάζονται «υπαρχοί σοσιαλισμός» ούτε είχαν ούτε έχουν καμία σχέση με τον σοσιαλισμό και την εργατική εξουσία. Είναι παραλλαγές του καπιταλισμού, δικτατορίες πάνω στην εργατική τάξη από μια συλλογική γραφειοκρατική καπιταλιστική άρχουσα τάξη.

Διεθνισμός

Και όχι εθνικισμό και πατριωτισμό.

Παλεύουμε για την αλληλεγγύη και ενότητα όλων των εργατών ανεξαρτήτως και πέρα από την εθνικότητα και τα σύνορα. Για την διασπαση από τους καπιταλιστές του «δικού μας» έθνους και την πάλη εναντίον σε όλους τους καπιταλιστές. Σαν ελληνοκυπριοι διεθνιστές υποστηρίζουμε το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των εναντίον στην «δική μας» την *ε.κ* άρχουσα τάξη, που τους το αρνείται, επειδή εναντίον στα δικά τους σχέδια και επιθετικότητα στρέφεται κυρία ο εργατικός διεθνισμός μας.

Παλεύουμε εναντίον στον ρατσισμό και τους διωγμούς των ξένων εργατών.

Σε αλληλεγγύη με τους καταπιεσμένους λαούς της Μ.Ανατολής παλεύουμε για να κλείσουν οι υπεριαλιστικές βάσεις και οι κατασκοπευτικοί σταθμοί.

**Επαναστατική
οργανώση**

της εργατικής τάξης.

Για να μετατραπεί η κρίση του καπιταλισμού και οι εξεγερσεις των μαζών των εργατών με επιτυχία σε καταληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη χρειάζεται η οργανώση της επαναστατικής πρωτοπορείας τους σε επαναστατικό κόμμα.

Εφημερίδα της Οργανώσης «Εργατική Δημοκρατία»
οδός Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ' 92 Καϊμακλί.

T.K. 7280, Λευκωσία
τηλ. 02-349770

Εκδότης - Υπευθυνός για το νόμο:

Ντίνος Αγιωματίτης

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

**ΛΕΝΙΝ: ΧΤΙΖΟΝΤΑΣ
ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ**

Οι εκδόσεις «Εργατική Δημοκρατία» κυκλοφορούν αυτές τις μέρες τον πρώτο από τους τρεις τόμους της βιογραφίας του Λένιν, «Χτιζοντας το Κομμα» - γραμμένη από το ηγετικό στελεχος του Εργατικού Σοσιαλιστικού Κομματος Βρετανίας (SWP) Τόνυ Κλιφ.

Δεν προκειται για μια ακόμα βιογραφία του ηγετη της ρωσικής επανάστασης.

Ο Κλιφ στο βιβλίο του καταφέρνει να δώσει με εξαιρετικό τρόπο την εξέλιξη των αντιλήψεων του Λένιν χωρίς να στεκει «αντικειμενικός» και αποστασιοποιημένος απεναντι στο θέμα του αλλά και χωρίς να ενδίδει στον πειρασμό να παρουσιάζει την περίοδο της δράσης του Λένιν ολότελα σύμφωνα με την εικόνα της σημερινής πραγματικότητας.

Αποφεύγοντας αυτο τον διπλο κίνδυνο, αντλεί τα πολυτιμα μαθηματα που βγαίνουν από τη δράση της εργατικής τάξης, των Μπολσεβίκων και του Λένιν στις αρχές του εικοστού αιώνα, για να τα παραδώσει αβίαστα στους σημερινούς σοσιαλιστές, ολοζώντανα.

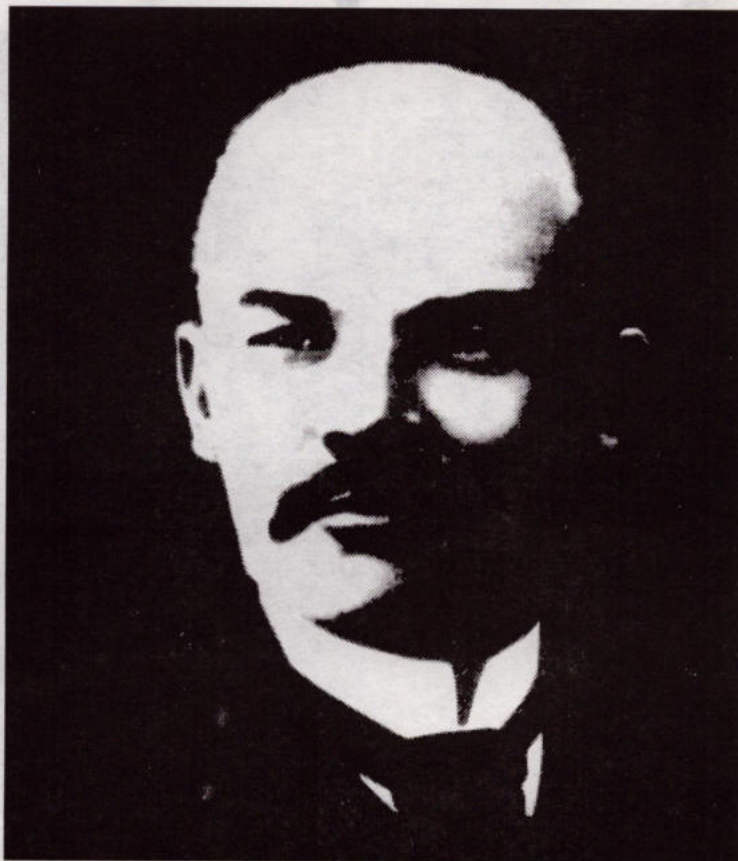
Ο πρώτος τόμος αυτής της βιογραφίας σκιαγραφεί τη ζωή του Λένιν από την πολιτική αφανεια στα μέσα της δεκαετίας του 1890 μέχρι την αναγνώριση του σαν ηγετη ενός μαζικού εργατικού κομματος. Μεταφέρει τις μάχες που έδωσε εναντίον σε άλλες οργανώσεις πάνω σε ζητήματα ιδεολογικής καθαρότητας και πολιτικού προσανατολισμού, αλλά και τις ακόμα σκληρότερες μάχες που έδωσε μέσα στην ίδια του την οργανώση για να διασφαλίσει το προλεταριακό της περιεχομένο. Η περίοδος που καλυπτει το «Χτιζοντας το Κομμα» φτάνει μέχρι και τις παραμονές του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, το 1914.

Είναι ασφαλώς αδύνατο στα πλαίσια αυτής της βιβλιοπαρουσίασης να καταπιαστούμε με το τεραστιο φάσμα των ζητημάτων που καλυπτει ο Κλιφ. Θα περιοριστούμε πάνω σ'αυτό που αποτελεί και τον αξονα του βιβλίου: την αντίληψη του Λένιν για το κομμα και το χτισμό του.

Πρωτοπορία

Ο Λένιν από το 1902 είχε ήδη προειδοποιήσει για τον κίνδυνο να παγιδευτεί η μαχητικότητα των εργατών μέσα στα στενά όρια της συνδικαλιστικής πάλης. Το ότι δηλαδή οι αγώνες για καλύτερους μισθούς και καλύτερες συνθήκες εργασίας μπορούσαν εύκολα να αποτελέσουν την αρχή και το τέλος των εργατικών διεκδικήσεων.

Στο βιβλίο «Τι να κάνουμε;» ο Λένιν επεσήμανε ότι για να καταπολεμηθεί αυτή η τάση ήταν απαραίτητο το χτισμό ενός επαναστατικού σοσιαλιστικού κομματος που θα έωνε στις γραμμές του τα πιο μαχητικά και ταξικά συνειδητοποιημένα στοιχεία, που θα μπορούσαν να επεκτείνουν τους συνδικαλιστικούς αγώνες σε μια συνολική επίθεση εναντίον στο καπιταλιστικό σύστημα.

Ο Λένιν δεν ετρεφε καμία αυταπάτη για το μέγεθος της θέλησης, της αποφασιστικότητας, ακόμα και της αυτοθυσίας που απαιτείται για το χτισμό μιας τέτοιας οργανώσης, ιδιαίτερα στο ξεκίνημα της. Εγράφε χαρακτηριστικά: «Βαδίζουμε σ'ένα επικίνδυνο και δύσκολο μονοπάτι, κρατώντας σφικτα ο ένας τον άλλο από το χερί».

Για τον Λένιν είχε εξαιρετική σημασία να βγουν οι πρωτοποριοί εργατες από την απομόνωση, να συγκεντρώσουν τις εμπειρίες τους και να οργανώσουν την κοινή πολιτική τους δράση.

Γι'αυτό το σκοπο χρειαζόταν ένα κομμα που να εκπαιδεύει τα μέλη του στον Μαρξισμό και στην ιστορία του εργατικού κινήματος. Ταυτόχρονα όμως έπρεπε να είναι ένα κομμα που να τους καταρτιζέι στις βασικές πολιτικές τεχνικές για τους καθημερινούς τους αγώνες: Γνωση των συνδικαλιστικών διαδικασιών, στην αποκτήση πειρας στο να μιλουν μπροστα σε κοσμο, να γραφουν και να κυκλοφορουν φυλλαδια, να οργανωνουν και να συντονιζουν τη δραση τους, να στρατολογουν νεα μελη.

Αυτη η συντονισμενη δραση όμως θα ήταν αδύνατη αν μαζί με την εσωτερική δημοκρατία δεν συνυπήρχε και η κομματική πειθαρχία, ο συγκεντρωτισμός.

Για τον Λένιν ο συγκεντρωτικός κομματικός μηχανισμός δεν αποτελεί αυτοσκοπο αλλά το μέσο για το ανεβασμα της δράσης, της συνειδησης και της οργανώσης των πρωτοπορών κομματιών της εργατικής τάξης. Γιατι μια επαναστατική οργανώση δεν έχει την «πολυτελεια» των στεγανών της βαρετής ρουτίνας και του συντηρητισμού, ουτε και τα πε-

οι συντροφοί του τις παλιές τους συνθήκες - συνθήκες που την προηγούμενη περίοδο ήταν όχι μόνο δικαιολογημένες αλλά και απαραίτητες για την διατήρηση του Μπολσεβίκου κομματος κάτω από τις αντιξοές συνθήκες που επικρατούσαν τότε.

Οι νέες συνθήκες απαιτούσαν νέες προσεγγίσεις στο ζήτημα του χτισματος της οργανώσης. «Οργανωστε, οργανωστε, οργανωστε, αναιξτε τις πύλες του κομματος» ήταν το σύνθημα που τώρα επαναλάμβανε ακουραστα ο Λένιν, καλώντας τα μέλη να αποβάλουν τους δισταγμούς, τις ανησυχίες και τους φόβους τους.

Εγράφε χαρακτηριστικά σε δυο από τους συντροφους του:

«Πραγματικά, είναι φορες που σκεφτομαι οτι τα εννεα δεκατα των Μπολσεβίκων είναι φορμαλιστες... Χρειαζομαστε νεες δυναμεις. Είμαι υπερ του να εκτελειται επι τοπου οποιοσδήποτε τολμα να πει οτι δεν υπάρχει κοσμος που μπορουμε να κερδισουμε... πρεπει να στρατολογουμε νεους ανθρωπους πιο πλατια και τολμηρα, πιο τολμηρα και πλατια, και ξανα πιο πλατια, και ξανα πιο τολμηρα χωρις να τους φοβιασμε... Αυτος είναι καιρος πολεμου. Η νεολαία - οι φοιτητες, και ακόμη περισσότερο οι νεοι εργατες - θα καθορισουν την εκβαση ολοκληρου του αγωνα. Ξεφορτωθητε ολες τις παλιες συνθηκες... Δημιουργηστε εκατονταδες κυκλους γυρω από την εφημεριδα μεσα στη νεολαία και ενθαρρυνετε τους να πεσουν με τα μούτρα στη δουλειά... Πρεπει, με εξαιρετική ταχύτητα, να φερούμε μαζί όλους αυτούς που δείχνουν επαναστατική πρωτοβουλία και να τους δώσουμε δουλειά. Μην ανησυχείτε για την περιορισμένη εκπαίδευση τους, μην τρεμέτε μπροστα στην απείρεια τους.»

Ο Λένιν ήταν πάντα ετοιμος να αλλάξει τις οργανωτικές δομές του κομματος ώστε αυτές να ανταποκρίνονται στα νέα δεδομένα της ταξικής πάλης.

Το 1906 οι Μπολσεβίκοι εφτασαν τις 13,000 και το 1907 τα 46,000 μέλη. Εγιναν ένα μαζικό εργατικό κομμα.

Δεν είναι καθόλου υπερβολικό να πουμε οτι το βιβλίο του Κλιφ είναι ένα επαναστατικό εγχειρίδιο γεματο από μαθηματα που μπορούν και πρεπει να βρουν πρακτική εφαρμογή στο χτισμό επαναστατικών οργανώσεων σημερα σε ολοκληρο τον κοσμο αλλά και στη Κυπρο.

Δαφνός Οικονομίου

**ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ
ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ**

11/1
ΓΙΑΤΙ Ο ΓΕΛΣΙΝ ΕΙΣΕΒΑΛΕ ΣΤΗ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

18/1
Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΜΜΑ

25/1
ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ ΠΟΥ ΤΡΑΒΑ ΤΟ ΑΚΕΛ;

2/2
ΤΟΥΡΚΙΑ: ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ

Όλες οι συζητήσεις γίνονται στα γραφεία της οργανώσης και αρχίζουν η ώρα 8:00 μμ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Γραφτείτε συνδρομητές

Συνδρομή για ένα χρόνο

Εσωτερικού £5 - Εξωτερικού £10

ΟΝΟΜΑ _____

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _____

T.K. 7280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Οι αλλαγές στην εργατική τάξη

Έχει γίνει πια στερεότυπο μοτίβο όταν τα μέσα αστικής προπαγάνδας αναφέρονται σε εργατές και εργατική τάξη, να προβαλλουν τον γνωστό τυπο του χαζοχαρούμενου εργατάκου με κράνος και μουστάκι ο οποίος συνήθως είναι αμορφωτός, απροσεχτός και ανίκανος να κάνει κατι σωστό αν δεν βρισκείται συνεχώς και να μην βρισκείται συνεχώς πάνω από το κεφάλι του.

Θέλουν να περάσουν την εικόνα ότι η εργατική τάξη αποτελείται από καποιους τυπους δίχως ιδιαίτερες ικανότητες και γι' αυτό είναι που χρειάζεται η παρεμβάση των ειδικών για να οργανώσουν, να καθοδηγήσουν και να ελεγχούν την δραστηριότητα τους.

Δίπλα από την εικόνα του μαστροχαλάση εργατάκου έρχονται να κολήσουν μια άλλη εικόνα, αυτή του νεού, ωραίου, δυναμικού και πετυχημένου τεχνοκράτη ο οποίος ασχολείται με την οργάνωση και την διοίκηση της παραγωγής.

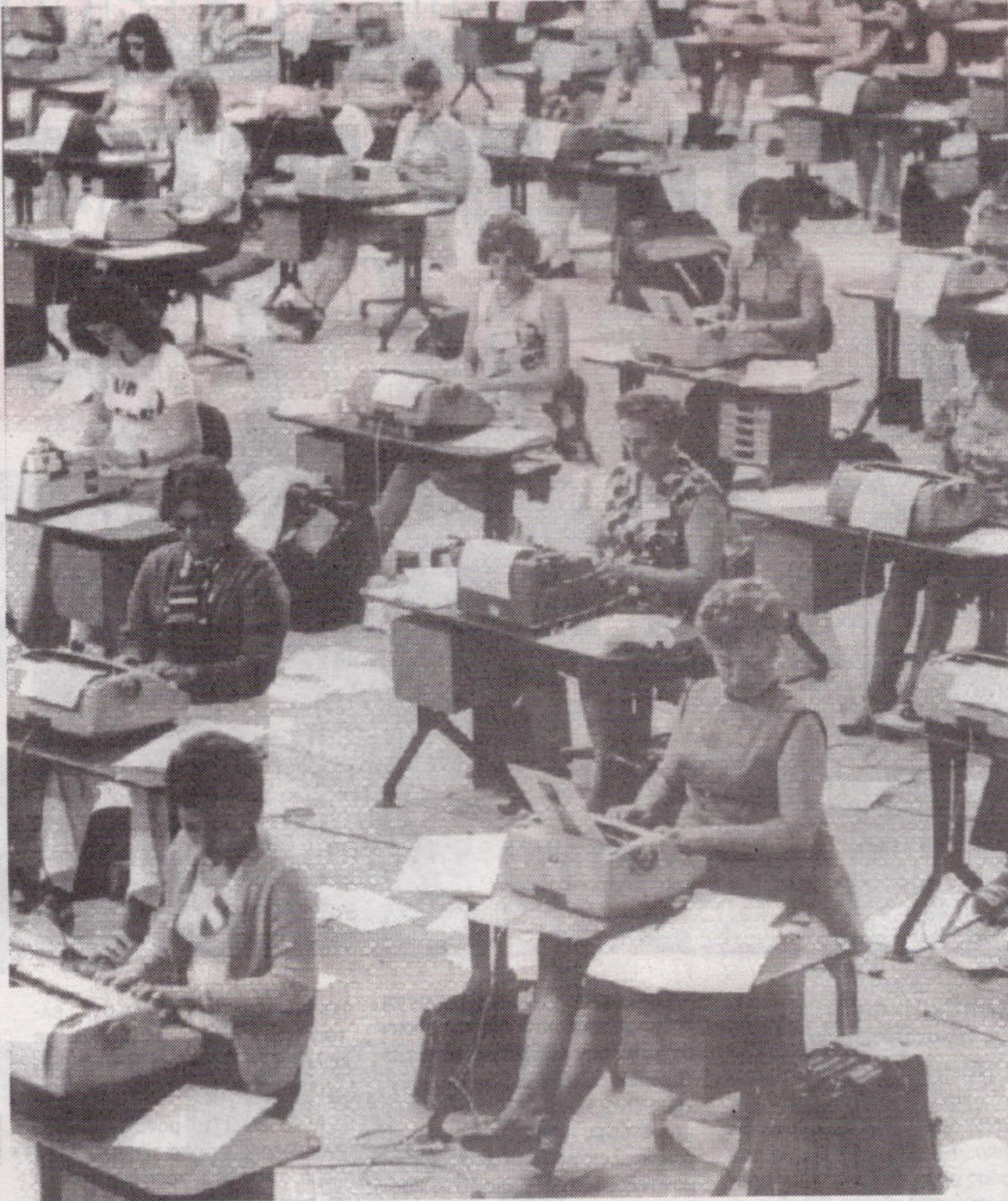
Βεβαία δεν θ' αβίξε ν' ασχοληθεί κανείς σοβαρά μ' αυτά (ο καθένας εργαζόμενος μέσα από την καθημερινή του εμπειρία στην παραγωγή γνωρίζει ποσο ψευτικά είναι ολ' αυτά), αν έμεναν μόνο στο επίπεδο των διαφημίσεων και των Μ.Μ.Ε. και δεν έρχονταν οι αστοι ιδεολογοί αλλά και η ίδια η παραδοσιακή αριστέρα να στηρίζει παρομοίως θεωρίες και να τους δώσει θεωρητική κάλυψη.

Η θεωρία που σήμερα προβάλλεται από όλους αυτούς είναι ότι οι αλλαγές στο σύγχρονο καπιταλισμό, η εξέλιξη της νέας τεχνολογίας και η αναδιάρθρωση που έφερε στη παραγωγική διαδικασία, η ανάπτυξη των υπηρεσιών και η μείωση των βιομηχανικών εργατών, έχουν επιφέρει τεραστίες αλλαγές μέσα στη εργατική τάξη η οποία σταδιακά διασπάται, συρρικνώνεται, χάνει την ταξική της συνείδηση γι' αυτό κ' αδυνατίζει ο ρόλος που μπορεί να παίξει στο σύγχρονο καπιταλισμό. Στις θέσεις προς την Παγκύπρια Οργανωτική Συνδιάσκεψη του ΑΚΕΛ που έγινε το περασμένο καλοκαίρι διαβάζουμε:

«Στη Κύπρο, έγιναν τα τελευταία χρόνια σημαντικές οικονομικές και κοινωνικές αλλαγές οι οποίες επεδράσαν δραστικά στην ταξική διαρθρωση της Κυπριακής κοινωνίας... Οι σημερινές συνθήκες και ο σύγχρονος τρόπος οργάνωσης της εργασίας σε όλους τους τομείς, ιδιαίτερα στον τομέα των υπηρεσιών που σήμερα είναι οι πιο πολυπληθής, οδηγεί ανεπίσημα σε χαλάρωση της επαφής μεταξύ των εργαζομένων και σε μια ιδιόρρυθμη επαφή με το αντικείμενο της παραγωγής η οποία κάνει πιο δύσκολη τη διαμόρφωση της ταξικής συνείδησης και το πολιτικό αίσθημα του εργαζομένου».

Οι αναλύσεις και οι θεωρίες που προβαίνουν ότι οι αλλαγές στην εργατική τάξη έχουν αλλάξει τον ρόλο της, δεν είναι καθόλου καινούργιες. Από τη εποχή που ο Μαρξ ορίζει την εργατική τάξη σαν τον ιστορικό νεκροθάπητη του καπιταλισμού, εμφανίστηκαν και οι θεωρίες που αμφισβητούσαν ότι η συνείδηση της εργατικής τάξης να παίξει αυτό το ρόλο.

Όλες οι θεωρίες που αμφισβητούν τις δυνατότητες της εργατικής τάξης είναι ουσιαστικά θεωρίες που θέλουν να στηρίξουν την αντίληψη ότι ο καπιταλισμός είναι το καλύτερο σύστημα οργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας της μικρονομίας και της κοινωνίας της οικογένειας να φθάσει ο ανθρωπός. Ακόμα σήμερα οι αναλύσεις που προβάλλουν τις αλλαγές στην εργατική τάξη σαν εμπόδιο για το σοσιαλισμό, αποτελούν το ιδεολογικό υποβάθρο πάνω στο οποίο τα σταλινικά και σοσιαλο-

Σήμερα οι λογιστές ή οι γραμματείς που κάποτε ήταν οι εμπιστοί του μαστρού και ανοίκαν στην διοίκηση της επιχειρήσεως έχουν προλεταριοποιηθεί και δεν διαφέρουν σε τίποτα από τους υπολοίπους εργαζομένους

δημοκρατικά κομμάτια προσπαθούν να στηρίξουν τα πολιτικά αξιόδοξα, την κρίση και τις δεξιόστροφες επιλογές τους.

Η εργατική τάξη αλλάζει

Η ιστορία της εργατικής τάξης είναι ιστορία διαρκών αλλαγών. Από 1844 που ο Ενγκελς περιγράφει την καταστροφή της εργατικής τάξης στην Αγγλία μέχρι σήμερα τα πράγματα έχουν αλλάξει πολύ.

Οι αλλαγές στον καπιταλισμό έχουν φερετική και αλλαγή στην ιδιομορφία οικονομικής κρίσης, είναι εποχές αλλαγών και αναδιάρθρωσης του κεφαλαίου αλλά και της εργατικής τάξης. Προβληματικά και αναποτελεσματικοί τομείς της οικονομίας καταρρέουν και νέα πιο δυνατά κεφάλαια εμφανίζονται. Αναποφύτα αυτή την διαδικασία ακολουθεί και η εργατική τάξη. Παλιά οργανωμένα κομμάτια διαλύονται (πχ Μεταλλωρυχοί) και δημιουργούνται ή ενισχύονται άλλα (πχ Ξενοδοχοπάλληλοι).

Όσοι βελία προτυπα βιομηχανικής οργάνωσης βλέπουν σε αυτές τις αλλαγές αδυνατισμό της εργατικής τάξης και του επαναστατικού της ρόλου. Την δεκαετία του '50 και μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '60 που υπήρχε συνεχής οικονομική ανάπτυξη στην Ευρώπη, η αδημονή θεωρία της εργατικής τάξης ήταν ότι η εργατική τάξη, ιδιαίτερα αυτή των αναπτυσσόμενων τότε βιομηχανικών χωρών, είχε αστικοποιηθεί

και ενσωματώθει στο σύστημα. Ο Μαρξ του '68 στη Γαλλία και το κύμα της οποιοποίησης που ακολούθησε σε ολοκληρωτή της Ευρώπης έδωσε ένα γέρο χαστούκι σε αυτές τις θεωρίες.

Σήμερα που ο καπιταλισμός περνάει περίοδο οικονομικής κρίσης, οι αναδιάρθρωσεις του κεφαλαίου, εμφανίζονται ξανά οι θεωρίες για το τέλος της εργατικής τάξης.

Συρρικνώση ή δυναμωμα;

Οι εργατικές τάξεις στηρίζονται κυρίως στην αντίληψη ότι εργατική τάξη είναι μόνο οι βιομηχανικοί εργατές. Η εργατική τάξη όμως, δεν καθορίζεται από τη φύση της δουλειάς που κάνει ούτε από τα ρούχα που φορά ούτε από την υποδυναμική του αυτοκινήτου της ούτε από τα γούστα και τις προτιμήσεις της. Ο Μαρξ στο μανιφέστο γράφει:

« Η αστική τάξη εβγάλε το φωτόστεφανο απ' όλα τα μέχρι τότε σεβαστά επαγγέλματα που αντικρίζαν με ευλαβικό δέος. Μεταβίβαλε το γιατρό, τον νομικό, τον παπά, τον ποιητή, τον ανθρωπο της επιστήμης, σε μισθώτους εργατές της.»

Η τάξη είναι μια κοινωνική σχέση και όχι κάποια στατιστικά στοιχεία. Η εργατική τάξη δεν προσδιορίζεται από την συγκεκριμένη δουλειά που κάνει αλλά από την σχέση της στην παραγωγή διαδικασία. Οτι δηλαδή είναι υποχρεωμένη μέσα στο καπιταλισμό να πουλάει την ικανότητά της να δουλεύει για να ζήσει ασχέτα αν χειρίζεται μια πρέσα ή ένα υπολογι-

στη.

Σήμερα στις αναπτυσσόμενες καπιταλιστικά χώρες, τα παλιά βιομηχανικά κέντρα του καπιταλισμού, παρατηρείται μια τάση μείωσης της βιομηχανικής εργατικής τάξης, με ταυτόχρονη αύξηση της εργατικής τάξης στην υπηρεσία. Το φαινόμενο αυτό όμως απεχθεί πολύ από το να λαβανεται σαν αποδείξη της αποδυναμώσεως της εργατικής τάξης. Είναι απλά αποτέλεσμα της φανταστικότητας σ' αυτές τις χώρες. Σήμερα ένας εργατής ή μια εργατριά μπορεί να παραγάγει και σε λιγότερο χρόνο απ' ότι εκατό χρόνια πριν. Αυτό δεν σημαίνει ότι μειώθηκε η δυναμική του. Αντίθετα, λόγω της πολυπλοκότητας και της μεγάλης εξειδίκευσης που υπάρχει στην παραγωγική διαδικασία, οι εργατές μιας βιομηχανίας μπορούν σήμερα να σταματήσουν πολύ πιο αποτελεσματικά την παραγωγή.

Ένα στοιχείο ακόμα που παρασιώπουν οι θεωρίες για την συρρικνώση της εργατικής τάξης είναι ότι σε αντίθεση με τις αναπτυσσόμενες χώρες το ποσοστό της βιομηχανικής εργατικής τάξης σε μια σειρά από αναπτυσσόμενες καπιταλιστικά χώρες αυξάνει με γρηγορούς ρυθμούς, όπως την Βραζιλία, την Κορέα και άλλες.

Οι υπηρεσίες

Σήμερα υπάρχουν χιλιάδες εργαζόμενοι στις υπηρεσίες. Στις τραπεζές, στα ξενοδοχεία, στα λογιστικά γραφεία, στα εστιατόρια, στις τηλεπικοινωνίες, στα σχολεία κλπ. Ανη-

κουν ολ' αυτά τα κομμάτια στην εργατική τάξη ή αποτελούν ένα νέο μικροαστικό στρώμα;

Η προσπάθεια διαχωρισμού των εργαζομένων στις υπηρεσίες από το σύνολο της εργατικής τάξης στηρίζεται στη αντίληψη ότι αυτά τα κομμάτια δεν κάνουν παραγωγική εργασία δεν παράγουν προϊόντα. Όμως τα προϊόντα δεν έχουν καμία αξία για το καπιταλιστή αν δεν γίνουν εμπορεύματα που να πουληθούν στη αγορά. Στις σύγχρονες συνθήκες της διεθνοποίησης του κεφαλαίου και της οξύνσεως του ανταγωνισμού, οι καπιταλιστές χρειάζονται ένα μηχανισμό για να εξασφαλίσει αυτή την διαδικασία.

Όσο πιο έντονος είναι ο ανταγωνισμός τόσο πιο αναγκαίος και πολύπλοκος γίνεται αυτός ο μηχανισμός. Οι υπηρεσίες μαζικοποιούνται με χιλιάδες λογιστές, γραμματείς, υπάλληλοι, διαφημιστές, πωλητές κλπ. Το ίδιο ισχύει για τις τραπεζές, τις τηλεπικοινωνίες αλλά ακόμα και τα σχολεία και τα νοσοκομεία. Όλα αυτά είναι αναγκαία για να μπορούν οι καπιταλιστές να εξασφαλίζουν κεφάλαια, δάνεια, επικοινωνίες, την εκπαίδευση των νέων εργατών και την υγεία τους για να μπορούν να συνεχίζουν να δουλεύουν. Δίχως αυτά κανένα εργοστάσιο δεν μπορεί να λειτουργήσει. Οι εργαζόμενοι στις υπηρεσίες είναι απαραίτητο κομμάτι της παραγωγικής διαδικασίας. Είναι κομμάτι της εργατικής τάξης και συμβάει στην ανάπτυξη της και καμμία άλλη εξασφάλιση πέρα από την δυνατότητα να πουλήσουν την εργατική τους δύναμη για να ζήσουν.

Όταν το 84% των μισθωτών είναι οργανωμένοι στις συντεχνίες, ποιος θα μπορούσε στα σοβαρά να υποστηρίξει ότι οι Ξενοδοχοπάλληλοι, οι υπάλληλοι της ΑΤΗΚ, οι τραπεζιτικοί, οι δημοσιοί στους οποίους το ποσοστό οργάνωσης είναι ακόμα μεγαλύτερο δεν ανήκουν στην εργατική τάξη. Όχι μόνο αυτά τα κομμάτια είναι εργατική τάξη αλλά είναι από τα πιο δυνατά με ισχυρή οργάνωση και αγωνιστικές παραδόσεις.

Επαναστατική τάξη

Η εργατική τάξη δεν βρισκείται ούτε σε κρίση αλλά ούτε και διαλυείται. Και εδώ αλλά και σ' ολόκληρο το κόσμο την τελευταία περίοδο είμαστε μαρτυρίες τεραστίων εργατικών κινητοποιήσεων. Στη Ν. Αφρική το καθεστώς του Απαρτχάϊτ καταρρέει κάτω από το βάρος των κινητοποιήσεων των μαυριτών εργατών. Στην Ιταλία οι κινητοποιήσεις εκατομμυρίων εργατών και νεολαίων γκρεμίσαν τον Μπερλουσκόνι πριν προλάβει να συμπληρώσει έννα μήνες στην εξουσία. Στην Ελλάδα παραμοία έβγαθε ο Μητσοτάκης. Από την Ν. Κορέα μέχρι την Νιγηρία, την Ιβήνη Γαλλία, την Ισπανία, τη Βραζιλία εκατομμύρια εργατές κινητοποιούνται και αντιστέκονται στα προγράμματα λιτότητας που θέλουν να επιβάλουν οι καπιταλιστές.

Σε πείσμα όλων των επιδοξών νεκροθαφτών της, η δυνατότητα της εργατικής τάξης σήμερα να απελευθερώσει τον εαυτό της και μαζί ολόκληρη την κοινωνία από τα δεσμά του καπιταλισμού, είναι μεγαλύτερη από ποτε άλλοτε. Η δυνατότητα να σταματήσει αλλά και να οργανώσει την παραγωγή σύμφωνα με τις ανάγκες των ανθρώπων, είναι κατά πολύ μεγαλύτερη απ' ότι την εποχή του Μαρξ.

Όσο κλείνουν σήμερα τα μάτια σ' αυτή την πραγματικότητα, σ' αυτή την αναγκαιότητα είναι καταδικασμένοι να παίζουν το ρόλο του νεροκουβαλήτη του καπιταλισμού.

Πέτρος Μιχαήλ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ

Το Γκροζνι, πρωτεύουσα της Τσετσενίας, μια δημοκρατίας του Καυκάσου, έχει γεμίσει με ερείπια βομβαρδισμένων κτιρίων και παντού υπάρχουν φωτιές από τους βομβαρδισμούς των ρωσικών αεροπλάνων. Από τις 29 Δεκεμβρή το διύλιτήριο πετρελαίου του Γκροζνι καιγεται από την ρωσική αεροπορική επίθεση με κίνδυνο να επεκταθεί η πυρκαγιά στο εργοστάσιο αμμωνίας που βρίσκεται τρία χιλιόμετρα από το διύλιτήριο.

Τετρακοσίες χιλιάδες Τσετσένοι έχουν ήδη καταφύγει στη γειτονική Ιγκουσετία και στο Νταγκεσταν στη Κασπία θάλασσα για να γλυτώσουν από τη φρίκη του πολέμου.

Αυτή η κατάσταση είναι η συνέπεια της ρωσικής εισβολής στη δημοκρατία της Τσετσενίας που σύμφωνα με τον «εγκεφαλό» της τον Μπορίς Γέλτσιν διαταχθηκε για να αποκαταστήσει την τάξη και τη δημοκρατία που απειλείται από τους Τσετσένους ανταρτές.

Ο πόλεμος μυρίζει πετρέλαιο

Όμως τα πραγματικά κίνητρα της εισβολής δεν έχουν καμία σχέση ούτε με τη δημοκρατία ούτε με την τάξη αλλά με τις πολιτικές και οικονομικές επιδιώξεις του Γέλτσιν σ'αυτή την περιοχή του Καυκάσου.

Το 1991 οι Τσετσένοι εξεγέρθηκαν εναντίον στο παλιό σταλινικό καθεστώς και με ελεύθερες εκλογές αναδείξαν ηγέτη τους, με μεγάλη πλειοψηφία, τον αυτονομιστή Ντουνταγιέφ, ένα βετεράνο ηρώα του πολέμου στο Αφγανιστάν που αρξάπαξε την ευκαιρία να προβαλει τον δικό του εθνικισμό. Η ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της αποτελούσε μια σοβαρή απειλή για τον Γέλτσιν που αρχισε να κινείται για να αποτρεψει την αποσχισή της. Έτσι ο Γέλτσιν βρέθηκε στην κατάσταση να ενισχυει με αψυχο και εμπυχο υλικο τους αντιπαλους του Ντουνταγιέφ που ηγέτης τους ήταν ο Χασπούλντοφ που μαζί με τον Ρουτσκόι το

1993 κατέλαβαν το κοινοβούλιο με στοχο την ανατροπή του Γέλτσιν.

Μερικές βδομάδες πριν την εισβολή, μια ομάδα Τσετσένων της αντιπολίτευσης, εξοπλισμένοι με ρωσικό υλικο και ενισχυμένοι από Ρώσους αξιωματικούς, αποπειράθηκε να καταλάβει το Γκροζνι και να ανατρέψει τον Ντουνταγιέφ. Το αποτέλεσμα ήταν η πανώληθρια των στασιαστών και η αιχμαλωσία 70 Ρώσων αξιωματικών.

Έτσι ο πόλεμος εναντίον της Τσετσενίας είναι η τελευταία προσπάθεια του Γέλτσιν να ανακτήσει ξανά τον έλεγχο σ'αυτή τη δημοκρατία της ρωσικής ομοσπονδίας και να αποτρεψει την αποσχισή της.

Ποια είναι η σημασία όμως αυτής της μικρής μουσουλμανικής περιοχής του Καυκάσου για τη Ρωσία;

Το μεγαλύτερο κίνητρο είναι η στρατηγική θέση της Τσετσενίας και ο ρολος που μπορεί να παίξει στους ανταγωνισμούς της Ρωσίας με αμερικανικές και βρετανικές εταιρείες όσο αφορά τη μεταφορά πετρελαίου από το Αζερμπαϊτζάν στις αγορές της Ευρώπης.

Στη Τσετσενία διασταυρώνονται τρεις πετρελαιοαγωγοί οι οποίοι σχηματίζουν ένα πραγματικό πετρελαϊκό κομβό. Ανάμεσα σ'αυτούς είναι και ο ρωσικός αγωγός που ενώνει το Καζακστάν με το ρωσικό λιμάνι του Νοβοροσίσκ, η μονή εξοδος της Ρωσίας στη Μαύρη θάλασσα. Μεσω αυτού του αγωγού, η Ρωσία, σε συνεργασία με τη Βουλγαρία και Ελλάδα, επιδιώκει τη μεταφορά του πετρελαίου στην Κασπία θάλασσα και από εκεί με τανκερ στη Βουλγαρία και ξανά με αγωγή στην Αλεξανδρούπολη.

Απ'την άλλη πλευρά οι αμερικανοί και βρετανοί αντιπροτείνουν τη μεταφορά των πετρελαίων στη Μεσόγειο με αγωγή μέσα από τη Τουρκία.

Για τις εταιρείες που θα εξασφαλίσουν αυτή τη μεταφορά θα σημαίνει τεραστία κέρδη.

Έτσι το ζητούμενο στη ρωσική επίθεση εναντίον στην Τσετσενία και στη στάση των άλλων δυτικών δυναμικών απέναντι σ'αυτή μετρείται σε πετροδολάρια.

Η αρχική αντίδραση της μη αναμείξης "στις εσωτερικές διενεξίες της ρωσικής ομοσπονδίας" ήταν

μία σιωπηρή υποστήριξη στο Γέλτσιν να επιβάλει ακόμα και με πόλεμο τη σταθερότητα σε μια περιοχή που μυρίζει πετρέλαιο.

Αυτο είναι το μόνο που τους ενδιαφέρει και οποιαδήποτε αναφορά στις καταστροφές, το δράμα των αμαχών και των προσφυγών είναι μία σκεπη υποκρισία.

Από την άλλη όμως, αν λάβουμε υπόψη τα πλούσια κοιτάσματα πετρελαίου και τα πυρηνικά οπλα που είναι σπαρμένα στις διαφορές δημοκρατίες του Καυκάσου και τις πολλές διαφορετικές εθνοτήτες που επιθυμούν την αυτονομισή τους από τη Ρωσία, γίνεται φανερό ποσο σημαντικό είναι και για τη Δύση να υπάρχει μια κεντρική εξουσία που να ελέγχει αυτό το ηφαιστίο.

Ο εθνικισμός του Γέλτσιν δεν πουλά

Όμως για τον Γέλτσιν η αποφαση για την εισβολή στη Τσετσενία είχε και ένα πολιτικό στοχο. Η χαμηλή δημοτικότητα του εδώ και πολύ καιρο, λόγω της πραγματικής φτώχεια και αθλιότητας της πλειοψηφίας του ρωσικού λαου εσπρωξαν τον Γέλτσιν να παίξει το χαρτί του μεγαλορωσικού εθνικισμού. Ηθελε να κερδίσει την υποστήριξη των Ρώσων εν όψη των εκλογών του 1996 πανω στην εθνικιστική βάση της ενότητας της ρωσικής ομοσπονδίας.

Όμως η υποστήριξη στην αποφαση του είναι ασήμαντη και προέρχεται κυρία από τους φασίστες του Ζιρνοφσκι και τους ακρούς εθνικιστές. Η αντίδραση μέσα στον απλο λαο είναι μεγάλη καθώς η μνημη των χιλιαδών νεκρών από την εισβολή στο Αφγανιστάν είναι νωπή. Ο κοσμος δεν θελει να δώσει τη ζωη του για τα παχια εθνικιστικά λογια

του Γέλτσιν. Η εισβολή στη Τσετσενία προκάλεσε μεγαλύτερες ρωγμές μέσα στις ενοπλές δυνάμεις. Ο αριθμός των Ρώσων στρατιωτών που αρνούνται να πολεμήσουν μεγαλώνει διαρκώς.

Η διαταγή του Γέλτσιν για την εισβολή πυροδοτήσε και νέα πολιτική κρίση μέσα στην αρχουσα τάξη. Ο πρώην μεταρρυθμιστής πρωθυπουργός Γκαϊταρ και ο τωρινός αναπληρωτής υπουργός αμυνας έχουν ταχθεί ανοικτά εναντίον του.

Και ενσω τα στρατεύματα του Γέλτσιν αντιμετωπίζουν την σθεναρή αντίσταση των Τσετσένων, η πολιτική κρίση εντεινεται και μεγαλώνει ο φόβος για μετατροπή του πολέμου σε ένα πραγματικό ανταρτικό από τη μεριά των Τσετσένων και την αναζωπύρωση των αυτονομιστικών επιδιώξεων και σε άλλες περιοχές.

Η αδυναμία του Γέλτσιν να επιβάλει τον έλεγχο εκανε την Αμερική να δηλώνει ότι διαφωνεί με τους χειρισμούς του Γέλτσιν και ότι υποστηρίζει τη μεσολαβήση της Ευρωπαϊκής Ένωσης για μια διπλωματική λύση στο πρόβλημα. Η επιχειρηση στη Τσετσενία κινδυνεύει να εξελιχτεί σε μπουμερανγκ. Σήμερα βρίσκεται σε χειρότερα αδιέξοδα απ' ότι πριν αρχίσει την επίθεση στη Τσετσενία.

Η ελληνοκυπριακή υποκρισία

Η ελληνοκυπριακή πολιτική ηγεσία, σιωπηρά ή φανερά υποστηρίζει την ρωσική εισβολή. Αυτοί που το επαίζουν παντα αντιμπεριαλιστές, υποστηριχτές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του δικαιώματος των λαών για ελευθερία δείχνουν ακριβώς πως καταλαβαίνουν αυτά τα δικαιώματα, υποστηρίζοντας την ιμπεριαλιστική επέμβαση των ρώσων στη Τσετσενία.

Το Χριστιανικό τοξό που ονειρεύονται βρισκεί σε αυτο την καλύτερη του δικαιώση. Δεν είναι τυχαία τα δημοσιεύματα για φιλοξενία τσετσένων στο βορρα.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι κάθε δημοκράτης πρέπει να καταγγείλει ανεπιφύλαχτα την ρωσική εισβολή στη Τσετσενία και να ευχεται την ήττα του ρώσικου στρατου χωρίς να καλιεργει αυταπατες ότι ο Ντουνταεφ μπορεί να προσφέρει πραγματική λύση στα προβλήματα των τσετσένων εργατων.

Καθε ελληνοκυπριος δημοκράτης πρέπει να καταγγείλει ακόμα την υποκρισία της δικης μας αρχουσας τάξης που παίρνει το μέρος των ιμπεριαλιστων για να εξυπηρετήσει τα δικα της συμφεροντα.

Μυριανθη Λοΐζου

ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Την Εργατική Δημοκρατία μπορείτε να τη βρείτε εκτός από τις εκδηλώσεις που πουλιεται στα εξής σημεία:

Λευκωσία: Πλάτεια Ελευθερίας

κάθε Σάββατο από τις 10:30 π.μ. - 12:00

Λεμεσός: Πλάτεια Διοικητηρίου

κάθε Σάββατο από τις 10:30 π.μ. - 12:00

Λαρνακά: Πλάτεια Αθήνας

κάθε Σάββατο από τις 10:30π.μ. - 12:00

Πάφος: Περιπτερο Corner Kiosk

